

KONFRONTACE

Ellen G. Whiteová

Obsah

Předmluva.....	4
1. Utkání na poušti.....	5
2. Adam a Eva a jejich domov Eden.....	6
3. Zkouška tříbení.....	7
4. Ztracený ráj.....	9
5. Plán vykoupení.....	10
6. Obětní nabídka.....	12
7. Chuť a vášeň.....	13
8. Hrozba satanovu království.....	14
9. Pokušení.....	16
10. Kristus jako druhý Adam.....	17
11. Hrozné dopady hříchu na člověka.....	18
12. První pokušení Krista.....	19
13. Význam zkoušky.....	20
14. Kristus pro sebe neučinil žádný zázrak.....	21
15. Nevyjednával s pokušením.....	22
16. Vítězství skrze Krista.....	24
17. Druhé pokušení.....	25
18. Hřích troufalosti.....	26
19. Kristus naše naděje a příklad.....	27
20. Třetí pokušení.....	28
21. Kristovo pokušení skončilo.....	30
22. Kristova střídmost.....	31
23. Nezkrotnost v náboženském rouchu.....	34
24. Více než jeden pád.....	38
25. Zdraví a štěstí.....	39
26. Cizí oheň.....	41
27. Troufalá ukvapenost a moudrá víra.....	43
28. Spiritismus.....	44
29. Rozvoj charakteru.....	47

Název anglického originálu: *CONFRONTATION (1971) – Con*

Předmluva

Ellen G. White v různých dobách psala o pokušení a pádu člověka, plánu spasení a vítězství Krista na poušti při pokušení. V roce 1874 a 1875 v sériích 13 článků, které byly publikovány v *Review and Herald*, se zabývala do hloubky těmito tématy. V těchto věnovala více pozornosti lekcím vycházejícím ze zkušeností člověka Ježíše Krista při jeho setkání se s pokušením než pořadí historických událostí. Série je ukončena praktickými doporučeními pro řešení situací přítomných dní. *Con 5.1*

Tyto články spolu s některými odstavci přidanými autorem, byly později znovu vydané v 96ti – stránkové brožurce a staly se druhou z osmi brožur, které vytvořily spásné série publikované v roce 1878. Ostatních sedm představují materiál publikovaný současně v *Duchu prorockém* svazek dva a tři, později nahrazeno veledílem Ellen Gould White, *Touha věků*. *Con 5.2*

Druhým číslem spásných sérií, napsaných dost odděleně od ostatních, naplňuje v řešení pokušení unikátní přínos k materiálům Ellen G. White, které jsou běžně dostupné. *Con 5.3*

V prvním vydání nesly některé články názvy, ale mnohé je neměly. V tomto novém vydání se udržuje jednotný plán. Došlo také k opravě a úpravě pravopisu a velkých písmen v textu, a to pro porozumění současného čtenáře, a z téhož důvodu byly rozděleny i velmi dlouhé odstavce. Text je reprodukován přesně. *Con 5.4*

V tomto atraktivním dotisku najde čtenář povzbuzení, a také praktické příklady, vhodné pro tuto dobu. *Con 5.5*

SPRÁVNÍ RADA INSTITUTU EGW

1. Utkání na poušti

Po svém křtu v Jordánu byl Ježíš veden Duchem na poušť, aby byl pokoušen děblem. Když vyšel z vody, sklonil se na jordánském břehu a přel se s Věčným o sílu vytrvat ve sporu s padlým nepřítelem. Otevření nebes a sestoupení úžasné slávy doložilo Jeho božský charakter. Hlas Otce potvrdil tento úzký vztah Krista k Jeho Nekonečné Majestátnosti: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mt 3,11) Brzy měla začít Kristova služba. Ale nejdříve se musel vymanit z rušných scén života do pouště. Odešel do pouště, aby vyjádřil záměr nesení trojnásobné zkoušky pokušení za ty, které přišel vykoupit. Con 9.1

Satan, který byl kdysi ctěný nebeský anděl, byl ctižádostivý, toužil po nejvyšších počtách, které Bůh věnoval svému Synu. Začal Kristu závidět, a proto našeptával andělům, kteří ho ctili jako strážného anděla, že mu nebyla udělena taková pocta, jakou si vyžadovalo jeho postavení. Tvrdil, že by měl být uctíván stejně jako Kristus. Satan získal stoupence. Andělé v nebi ho v jeho vzpouře podpořili. Padli se svým vůdcem vysoké a svaté hodnosti, a rovněž spolu s ním byli vyhnáni z nebe. Con 9.2

2. Adam a Eva a jejich domov Eden

Bůh, při poradě se svým Synem, zformoval plán stvoření člověka ke svému vlastnímu obrazu. Člověk měl být vystaven zkoušce. Měl být vyzkoušen a ověřen. Pokud snese Boží zkoušku a při první zkoušce zůstane věrným a obstojí, neměl být nadále obklopen neustálými pokušeními, ale měl být povýšen na úroveň andělů a stát se od té chvíle nesmrtelným. *Con 10.1*

Adam a Eva vyšli z ruky svého Stvořitele v dokonalosti tělesné, duševní i duchovní. Bůh pro ně vysadil zahradu a obklopil je vším, co příjemně lahodilo oku a odpovídalo jejich tělesným potřebám. Tento svatý pár hleděl na svět nepřekonatelné nádhery a slávy. Dobročinný Stvořitel jim podal důkazy své dobroty a lásky tím, že je obdařil ovocem, zeleninou i obilninami a také způsobil, že ze země vyrostly různé druhy krásných a užitečných stromů. *Con 10.2*

Svatý pár hleděl na přírodu jako na nepřekonatelně nádherný obrázek. Hnědá zem byla pokryta ubrusem obměňující se živé zeleně, kde s nekonečnou rozmanitostí stále vykvétaly květiny. Keře, květy a popínavá réva, zaplavovaly smysly svou krásou a vůní. Mnoho velebných stromů bylo obtěžkáno lahodným ovocem. Každý druh byl uzpůsoben k uspokojení chuti a podle přání šťastného Adama a Evy. Bůh připravil pro naše první rodiče domov Eden, dávající jim neomylné důkazy své velké lásky a péče o ně. *Con 10.3*

Adam byl v Edenu korunovaným králem. Byla mu dána nadvláda nad každou žijící bytostí, kterou Bůh stvořil. Hospodin tak požehnal Adamovi a Evě v inteligenci, jak nepožehnal žádnému jinému stvoření. Udělal Adama právoplatným vladařem nad vším dílem svých rukou. Člověk, učiněný k božskému podobenství, mohl pozorovat a oceňovat skvělou Boží práci v přírodě. *Con 10.4*

Adam a Eva mohli spatřovat Boží slávu a umění v každém stébélku trávy a v každém keříku či květině. Přirozená nádhera, která je obklopovala, odrážela moudrost, dokonalost a lásku jejich nebeského Otce jako zrcadlo. Jejich písně lásky a chval se sladce a uctivě nesly k nebesům, sladující se s písněmi ušlechtilých andělů a šťastných ptáčků, kteří bezstarostně jásali. Zde nebyla nemoc, chátrání ba ani smrt. Na čem jen oko spočinulo, ve všem byl život. Atmosféra byla naplněna životem. Život byl v každém lístku, v každé květině a v každém stromě. *Con 11.1*

Hospodin věděl, že by Adam nebyl šťastný bez práce. Proto mu dal radostné zaměstnání při zušlechťování zahrady. A když pečoval o krásné a užitečné věci, které ho obklopovaly, mohl spatřit Boží dobrotu a slávu v Jím stvořeném díle. Adam měl při práci v zahradě Eden, která byla jakýmsi zmenšeným nebem, témata k pozorování. Bůh neučinil člověka aby pouze pozoroval Jeho úžasné dílo. Proto mu dal ruce na práci, stejně tak jako mysl a srdce k pozorování. *Con 11.2*

Kdyby štěstí člověka spočívalo v nicnedělání, nedal by Stvořitel Adamovi tuto mu svěřenou práci. Člověk měl najít štěstí v práci i v rozjímání. Adam mohl vnímat tu velkou myšlenku, že byl stvořen k Božímu obrazu, aby byl jako On ve spravedlnosti a svatosti. Jeho mysl byla schopná být neustále pěstována, zušlechťována, zjemňována a vznešeně povznášena, protože jeho učitelem byl Bůh a společníky andělé. *Con 11.3*

3. Zkouška tříbení

Bůh člověka vystavil zkoušce, aby mohl vytvořit povahu stálé bezúhonnosti ke svému vlastnímu štěstí a k oslavě svého Stvořitele. Obdařil Adama dokonalým myšlením, které bylo nadřazeno všem ostatním stvořením, jež učinil. Jeho duševní schopnosti byly učiněny jen o málo nižší než schopnosti andělů. Mohl se seznámit s majestátností a slávou přírody a porozumět charakteru jeho nebeského Otce v Jeho vytvořeném díle. Uprostřed slávy Edenů svědčilo všechno, na čem jen spočinul jeho zrak, o Otcově lásce a nekonečné moci. *Con 12.1*

První mravní lekce daná Adamovi se týkala sebezapření. Otěže sebevlády byly dány do jeho rukou. Soudnost, rozum a svědomí měly udržet možnost výběru. „*Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostrihal ho. I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.*“ (Gn 2,15-17) *Con 12.2*

Adam a Eva měli v zahradě dovoleno si vzít z jakéhokoli stromu kromě jednoho. Byl tady jediný zákaz. Zakázaný strom byl stejně přitažlivý a nádherný jako ostatní stromy v zahradě. Byl nazván stromem vědění, protože kdyby vzali z toho stromu, o kterém Hospodin řekl: „*Nikoli nejez,*“ měli by poznání hříchu a zakusili by neposlušnost. *Con 12.3*

Eva poodešla od svého manžela, pozorovala překrásné věci přírody, které uchvacovaly její smysly barvami a vůní květů a obdivovala krásu stromů i keřů. Přemýšlela o omezení, které jí Bůh uložil, co se týče stromu poznání. Byla potěšena krásami a dary, kterými je Bůh vybavil k uspokojení každého přání. „Všechno to,“ řekla si, „nám Bůh dal k potěšení.“ Všechno je naše; protože Bůh řekl: „*Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez.*“ (Gn 2,16) *Con 12.4*

Eva bloumala kolem zakázaného stromu a začala v ní růst zvědavost, aby věděla, jak může být v ovoci tohoto krásného stromu ukrytá smrt. Byla překvapena, že slyšela své otázky opakované cizím hlasem. „*Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?*“ (Gn 3,1) Eva se neměla na pozor, takže odhalila své myšlenky v slyšitelné konverzaci, kterou vedla sama se sebou. Byla proto velmi překvapená, když slyšela své otázky opakované hadem. Opravdu si myslela, že had zná její myšlenky, že tedy musí být velice moudrý. *Con 13.1*

„*I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.*“ (Gn 3,2-5) *Con 13.2*

Zde učinil otec lži své tvrzení v přímém rozporu s vysloveným Božím slovem. Satan ujistil Evu, že byla stvořena nesmrtelnou a že pro ni není žádná možnost smrti. Řekl jí, že Bůh ví, že kdyby ona a její muž pojedli ze stromu poznání, pak by jejich chápání bylo osvětleno, rozšířeno a zúšlechťeno, což by je činilo Jemu rovnými. A had odpověděl Evě, že příkaz Boží, který jim zakazoval jíst ze stromu poznání, byl dán proto, aby je udržoval v jakémsi stádiu podřízenosti, aby nezískali žádné poznání, v kterém by byla moc. Ujistil ji, že ovoce tohoto stromu by bylo žádoucí nad všemi jinými stromy v celé zahradě, aby se stali moudří a mohli být rovni s Bohem. „On“, řekl had, „vám zakázal ovoce tohoto stromu, které je ze všech stromů nejvíce žádoucí pro svou lahodnou chuť a osvěžující účinek.“ *Con 13.3*

Eva si pomyslela, že hadova řeč je velice moudrá a že Bůh je nespravedlivý. S toužebnou prosbou hleděla na strom obtížený ovocem, které vypadalo velmi lákavě. Had je jedl se zjevnou rozkoší. Toužila po tomto ovoci daleko více, než po čemkoliv jiném, k čemu se jí od Boha dostalo dokonalé právo. *Con 14.1*

Eva zveličovala slova Božího příkazu. On řekl Adamovi a Evě: „*Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.*“ (Gn 2,17) Při své debatě s hadem Eva dodala „*aniž se ho dotknete*“. Zde se projevila hadova důvtipnost. Toto Evino tvrzení ho utvrdilo; utrhl ovoce, vložil je do její ruky a používá její vlastní slova, řekl: „Když se ho do-

tkneš, máš přece zemřít. Vidiš, že ti nijak neublížilo, že jsi se ovoce dotkla. Tak ti ani neublíží, když ho sníš.“ *Con 14.2*

Eva se podvolila lživému chytráctví d'ábla v podobě hada. Snědla ovoce a zjistila, že jí nijak neublížilo. Utrhla tedy ovoce pro sebe i pro svého manžela. „*Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.*“ (Gn 3,6) *Con 14.3*

Adam a Eva měli být dokonale spokojeni se svým poznáním Boha, které získali z Jeho stvořeného díla, také přijali pokyny svatých andělů. Ale jejich zvědavost se toužila obeznámit s tím, co Bůh naplánoval, aby nepoznali. Bylo by to jejich štěstí, kdyby nepoznali hřích. Vysoký stupeň poznání, o kterém si mysleli, že ho dosáhnou, když sní zakázané ovoce, je svrhlo do ponížení hříchu a viny. *Con 15.1*

4. Ztracený ráj

Adam byl vyhnán z Edenu a andělé, kteří před jeho pádem byli ustanoveni jako strážci v jeho domově Eden, byli nyní ustanoveni jako strážci bran ráje a cesty ke stromu života, aby se nevrátil a neobdržel přístup ke stromu života a hřích by byl nesmrtelný. *Con 15.2*

Hřích vyhnal člověka z ráje a hřích byl příčinou odstranění ráje ze země. V důsledku přestoupení Božího zákona ztratil Adam ráj. Skrze poslušnost Otcova zákona a víru v smiřující krev jeho Syna může být ráj získán. „Pokání k Bohu“, protože jeho zákon byl přestoupen, a víra v našeho Pána Ježíše Krista, jako jediného lidského Vykupitele, budou Bohem přijaty. Nehledě na lidskou bezhříšnost, zásluhy Božího drahého Syna v jeho zastoupení, budou použity s Otcem. *Con 15.3*

Satan byl rozhodnut, že uspěje ve svém pokoušení bezhříšného Adama a Evy. A k tomuto svatému páru mohl přijít mnohem úspěšněji skrze prostřednictví chuti, než kdyby tak učinil jiným způsobem. Ovoce zakázaného stromu bylo na pohled příjemné, a tak žádoucí pro svoji chuť. Jedli a padli. Porušili opodstatněný Boží příkaz a stali se hříšníky. Satanovo vítězství bylo kompletní. Potom již získal výhodnou pozici nad celou rasou. Lichotil si, že svou lstivostí zkřížil Boží záměry se stvořením člověka. *Con 15.4*

Satan se před Kristem a věrnými anděly jásavě vychloubal, že uspěl v získání části nebeských andělů, kteří se s ním spojili v jeho troufalé vzpouře. Nyní že též uspěl v překonání Adama a Evy, čímž tvrdil, že jejich domov Eden je nyní jeho. Pyšně se chvástal, že svět, který Bůh učinil, je jeho území. Tím, že ovládl Adama, monarchu světa, získal celou lidskou rasu svou pro sebe, měl by nyní přebývat v Edenu, udělat jej svým velitelstvím, založit zde svůj trůn a stát se vládcem světa. *Con 16.1*

Ale v nebi byla hned učiněna určitá opatření, aby byl Satan ve svých plánech poražen. Silní andělé, s meči planoucími jako paprsky světla, byli rozmístěni jako strážci na každou stranu, aby hlídali cesty ke stromu života z dosahu satana a proviněného páru. Adam a Eva ztratili všechna práva na jejich krásný domov Eden a byli z něho nyní vyhoštěni. Zahrada byla díky Adamovu hříchu prokleta a měla přinášet už jen trny a ostny. Po dobu svého života byl Adam vystaven satanovým pokušením. Nakonec měl znovu skrze smrt vejít v prach. *Con 16.2*

5. Plán vykoupení

V nebi se konala rada, jejímž výsledkem bylo, že drahý Boží Syn se ujal vykoupení člověka z prokletí a potupy Adamova pádu a dobytí satana. Ó, jak nádherná blahosklonnost! Majestát nebes navrhl skrze lásku a soucit k padlému člověku stát se jeho zástupcem a zárukou. Ponese lidskou vinu. Vezme na sebe hněv svého Otce, hněv který by jinak padl na člověka, a to kvůli jeho neposlušnosti. *Con 16.3*

Boží zákon byl nezměnitelný. Nemohl být porušen, ba ani nejmenší část jeho tvrzení nemohla být pozměněna, aby vyhověla člověku v jeho padlém stavu. Člověk byl od Boha oddělen přestoupením jeho výslovného příkazu, ačkoliv Bůh Adama seznámil s následky takového přestoupení. Adamův hřích způsobil žalostný stav věcí. Nyní bude mít satan neomezenou kontrolu nad celou rasou, dokud nějaká mocnější bytost, než jakou byl satan před svým pádem, zaujme jeho území, ovládne ho a vykoupí člověka. *Con 17.1*

Kristova božská duše byla cvičena v nekonečném soucitu pro padlý pár. Když se před něj dostal jejich ubohý bezmocný stav a když viděl, že přestoupením Božího zákona padli pod moc a kontrolu anděla temnosti, navrhl jediné řešení, které mohlo být Bohem přijatelné, tedy aby jim znovu umožnil podstoupit jinou zkoušku a postavil je opět do tříbení. Kristus souhlasil s opuštěním své pocty, královské autority, slávy s Otcem a pokořil se do lidskosti. Zapojil se do zápasu s mocným andělem temnosti, aby vykoupil člověka. Skrze jeho pokoření a jeho chudobu se Kristus ztotožnil se slabostmi padlého lidstva a pevnou poslušností prokázal, že Syn člověka může vykoupit Adamův hanebný pád. Pokornou poslušností pak znovu získat ztracený Eden. *Con 17.2*

Velké dílo vykoupení mohlo být uskutečněno jedině Vykupitelem, který zaujal místo padlého Adama. S hříchy světa, které na něj byly vloženy, chtěl jít po zemi, kde Adam klopýtl. Chtěl nést nekonečně krutější zkoušku, než ve které padl Adam. Chtěl zvítězit pro člověka a dobýt pokušitele. Skrze jeho poslušnost, čistotu Jeho charakteru a pevnost Jeho bezúhonnosti, mohla být Jeho spravedlnost přisouzena člověku a skrze Jeho jméno může člověk ve svůj prospěch zvítězit nad nepřítelem. *Con 17.3*

Jaká láska! Jaká úžasná blahosklonnost! Král slávy se navrhl pokořit do padlé lidskosti! Chtěl vložit své nohy do Adamových stop. Chtěl vzít padlou lidskou přirozenost a zapojit se do zdolávání silného nepřítele, který zvítězil nad Adamem. Chtěl zvítězit nad satanem a díky tomuto by otevřel cestu vykoupení z pohany Adamova selhání a pádu všem těm, kteří by mu věřili. *Con 18.1*

V době zkoušky byli andělé satanem podvedeni a byli jím v nebi vedeni do velké vzpoury proti Kristu. Selhali ve vytrvání ve zkoušce, která na ně byla vložena a padli. Adam byl poté stvořen k obrazu Božímu a vystaven zkoušce. Měl dokonale vyvinutý organismus a všechny jeho schopnosti byly v souladu. Ve všech jeho citech, slovech i skutcích byl dokonalý souhlas s vůlí svého Tvůrce. Poté, co Bůh učinil všechna zajištění lidského štěstí a naplnil každou jeho potřebu, zkusil jeho věrnost. Kdyby byl svatý pár poslušný, bylo by celé lidské pokolení po určitém čase učiněno rovno andělům. Když však Adam a Eva v této zkoušce neobstáli, Kristus navrhl stát se dobrovolnou obětí za člověka. *Con 18.2*

Satan věděl, že pokud Kristus byl vskutku Syn Boží, Vykupitel světa, nebylo to pro něho vůbec dobré, že Pán opustil královské dvory nebes, aby přišel do padlého světa. Báł se, že jeho vlastní moc bude od té chvíle omezována. Také jeho lstivé úskoky budou odhaleny, odkryty a jeho vliv nad člověkem bude oslaben. Obával se, že jeho nadvláda a kontrola království světa bude dobytá. Vzpomněl si na slova, která mu Bůh adresoval, když byl konfrontován v jeho přítomnosti s Adamem a Evou, které zničil svými lživými podvody: „*Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeb jemu patu.*“ (Gn 3,15) Toto tvrzení obsahovalo první evangelium zaslíbené člověku. *Con 18.3*

Ale v čase, kdy byla tato slova vyřčena, nebyla satanem plně pochopena. Věděl, že pro něj obsahují prokletí, protože svedl svatý pár. A když byl Kristus zjeven na zemi, satan se báł, že tím zaslíbeným byl vskutku On, který má omezit jeho moc a nakonec ho úplně zničit. *Con 19.1*

Satan se mimořádně zajímal o sledování vývoje událostí hned po Adamově pádu, aby se dozvěděl, jak jeho dílo ovlivnilo Boží království a co Bůh udělá s Adamem kvůli jeho neposlušnosti.

Con 19.2

Syn Boží, který se zavázal stát se Vykupitelem lidského pokolení, postavil Adama do nového vztahu k jeho Stvořiteli. Byl stále padlý, ale otevřely se před ním dveře naděje. Nad Adamem stále visel hněv Boží. Uskutečnění rozsudku smrti bylo ale odloženo a Boží rozhořčení bylo potlačeno, protože Kristus začal své dílo lidského Vykupitele. Kristus měl vzít na sebe hněv Boží, který měl podle práva padnout na člověka. Stal se pro člověka útočištěm, a ačkoliv člověk byl vskutku přestupník, zasluhující si Boží hněv, přesto mohl skrze víru v Krista vejít do nabízeného útočiště a být zachráněn. Uprostřed smrti byl život, pokud si člověk vybral jej přijmout. Svatý a nekonečný Bůh, přebývajícím v nepřístupném světle, již nemohl déle hovořit s člověkem. Teď již nemohla existovat žádná přímá komunikace mezi člověkem a jeho Tvůrcem. *Con 19.3*

Bůh na čas posečkal s plným vyplněním trestu smrti vyřčeným nad člověkem. Satan si lichotil, že již navěky zlomil spojení mezi nebem a zemí. Ale v tomto se velice mýlil a podlehl klamu. Otec dal svět do rukou svého Syna, aby ho vykoupil z prokletí a potupy Adamova selhání a pádu. Nyní tedy jediné skrze Krista může člověk najít přístup k Bohu. A jediné skrze Krista bude Bůh s člověkem udržovat komunikaci. *Con 20.1*

Kristus se dobrovolně nabídl udržet a obhájit svatost božského zákona. Nechtěl odstranit ani nejmenší část jeho požadavků v díle vykoupení člověka, ale aby zachránil člověka a podpořil svaté tvrzení a spravedlnost zákona svého Otce, dal sám sebe jako oběť za vinu lidí. Kristův život se ani v nejmenším neodchýlil od požadavků zákona Jeho Otce. Naprostou poslušností všech jeho pravidel, také smrtí za hříchy těch, kteří zákon přestoupili, ustanovil jeho neměnnost. *Con 20.2*

Po Adamově přestoupení satan viděl, že zkáza je dokonalá. Lidská rasa se ocitla v žalostných podmínkách. Spojení člověka bylo přerušeno od spojení s Bohem. Byl to satanův nápad, aby postavení lidí bylo stejné, jako pozice padlých andělů ve vzpouře proti Bohu. Chybělo povzbuzení a scházel paprsek naděje. Usoudil, že pokud by Bůh odpustil hříšnému člověku, kterého stvořil, odpustil by také jemu i jeho andělům a získal by je pro svou přízeň. *Con 20.3*

Syn Boží viděl, že žádná jiná ruka, než ta jeho, nemůže zachránit padlého člověka, rozhodl se tedy člověku pomoci. Nechal padlé anděly, aby zahynuli ve své vzpouře, ale roztáhl své dlaně, aby zachránil hynoucího člověka. Se vzpurnými anděly se jednalo ve shodě s jejich světlem a zkušeností, kterou hojně prožívali v nebi. Satan, velitel padlých andělů, měl kdysi v nebi vysoké postavení. Byl dalším v uctívání po Kristu. Poznání, že stejně jako andělé, kteří s ním padli, měl o Božím charakteru, Jeho dobrotě, Jeho milosti, moudrosti a úžasné slávě, učinilo jejich vinu neodpuštělnou.

Con 21.1

Nebyla možná naděje na vykoupení pro ty, kteří byli svědky a radovali se v nepopsatelné slávě nebes, a viděli strašný Boží majestát a v přítomnosti veškeré této slávy se proti němu vzbouřili. Nebyly zde již nové a úžasné projevy vyvýšené Boží moci, které by na ně mohly zapůsobit tak hluboce, jako ty, které již zakusili. Pokud se mohli vzbouřit v samé přítomnosti nepopsatelné slávy, nemohli již být postaveni do ještě příznivějších podmínek, aby byli ověřeni. V záloze již nebyla žádná moc, ani nebyly větší výšiny a hloubky nekonečné slávy, aby přemohly jejich žárlivé pochyby a vzpurné reptání. Jejich vina a jejich trest musí být úměrný jejich vyvýšeným privilegiím v nebeských dvorech. *Con 21.2*

6. Obětní nabídka

Díky své vině již nemohl padlý člověk déle přicházet se svými prosbami přímo před Boha, protože přestoupení božského zákona postavilo neprůchodnou bariéru mezi svatého Boha a přestupníka. Ale vznikl plán, v němž rozsudek smrti bude vložen na Zástupce. V plánu vykoupení musí být prolita krev, protože smrt přichází jako následek lidského hříchu. Zvířata určená pro oběti měla představovat Krista. V zabitě oběti měl člověk vidět naplnění Božích slov: „Jistě zemřeš.“ A proudění krve z oběti mělo také představovat odpykání. V krvi zvířat nebyla žádná moc, ale prolití krve zvířete mělo poukázat na Vykupitele, jenž jednoho dne přijde na svět a zemře za lidské hříchy. A takto Kristus plně obhájí Otcův zákon. *Con 21.3*

Satan sledoval se zvláštním zájmem každou událost týkající se obětních úkonů. Oddanost a důstojnost spojené s prolitím krve oběti mu způsobily velké nesnáze. Pro něho byla tato ceremonie zahalena do záhadnosti. On ale nebyl hloupým žákem. Brzy pochopil, že obětní úkony znázorňují pro člověka určitě budoucí smíření. Viděl, že tyto oběti představují vyznání hříchu. A takto plně obhájí Kristus Otcův zákon. To však nesouhlasilo s jeho záměrem. Hned přikázal pracovat na Kainově srdci, aby ho vedl ke vzpouře proti obětnímu úkonu, jenž zobrazoval Vykupitele, jenž měl přijít. *Con 22.1*

Adamovo pokání očividně dokázané jeho zármutkem nad přestoupením a jeho naděje na spasení skrze Krista, která byla prokázána jeho skutky při přinášení obětí, byly pro satana znepokojivé. Doufal, že Adama získal navěky, aby se s ním sjednotil v reptání proti Bohu a ve vzpouře proti Jeho autoritě. Kain a Ábel byli představiteli dvou velkých tříd. Ábel jako kněz v upřímné víře předložil svou oběť. Kain byl ochoten nabídnout plody své země, ale odmítl připojit ke své oběti krev zvířat. Jeho srdce odmítlo projevit pokání za hříchy a jeho víru v Spasitele obětováním krve zvířat. Odmítl si přiznat, že také sám potřebuje Vykupitele. Toto znamenalo pro jeho pyšné srdce závislost a pokorenění. *Con 22.2*

Ale Ábel vírou v budoucího Vykupitele obětoval Bohu mnohem přijatelnější oběť než Kain. Jeho oběť krve zvířat značila, že je hříšník. Hříchy odstranil, je kající a věří v účinnost krve budoucí velké oběti. Satan zůstal otcem nevěry, reptání a vzpoury. Naplnil Kaina pochybnostmi a zuřivostí proti jeho nevinnému bratrovi i proti Bohu, protože jeho oběť byla odmítnuta a Ábelova přijata. Ve své zlobě pak bratra zavraždil. *Con 23.1*

Obětní úkony byly zřízeny, aby se člověku staly stálou smlouvou Božího odpuštění skrze velkou oběť, která měla být učiněna a jež byla představena krví zvířat. Skrze tento obřad člověk projevoval pokání, poslušnost a víru ve Vykupitele, který měl přijít. Byl to nedostatek pokory a poslušnosti Božího přikázání, který učinil Kainovu oběť Bohu urážlivou. Myslel si, že jeho vlastní plán předložit Bohu pouze plody země byl skvělý, ne tak pokořující, jako obětování krve zvířat, které ukazovaly závislost jednoho na druhém, takže vyjadřovaly jeho vlastní slabosti a hříšnost. Kain podceňoval krev usmíření. *Con 23.2*

Adam v přestoupení Božího zákona otevřel dveře satanovi, který si vztyčil uprostřed první rodiny svou korouhev. Přesto měl pociťovat, že odplatou za hřích je smrt. Satan si naplánoval, že získá Eden podvedením našich prvních rodičů, ale v tomto se zklamal. Místo uchování si Edenu pro sebe se nyní obával, že ztratí vše, na co si v Edenu činil nárok. Jeho důvtip mohl vysledovat význam těchto obětí, jež směřovaly člověka k Vykupiteli. Staly se zatím typickým usmířením za hřích padlého člověka. Otevíraly však dveře naděje pro lidskou rasu. *Con 23.3*

Vzpoura satana proti Bohu byla zarytá. V boji proti Božímu království konal vše s vytrvalostí a zmužilou důstojností, aby si získal lepší postavení a věci, po nichž toužil. *Con 24.1*

7. Chuť a vášně

V době Noeho se svět stal díky požitkářství chuti a temnosti vášní tak zkaženým, že Bůh zničil jeho obyvatele vodami potopy. A když se lidé na zemi znovu rozmnožili, požitkářství v opíjení se vínem zvrátilo smysly a připravilo cestu nadměrnému jezení masa a posílení živočišných vášní. Lidé se pozvedli proti Bohu nebes. Jejich schopnosti a možnosti byly zaměřeny mnohem více k oslavování samých sebe, než k uctívání jejich Stvořitele. Satan našel jednoduchou cestu k lidským srdcím. Je pilným studentem Bible, také mnohem více obeznámený s proroctvími, než jak to někdy bývá u učitelů náboženství. Ví, že to je v jeho vlastním zájmu být dobře informován ve zjevených Božích záměrech, aby mohl porazit plány Nekonečného. *Con 24.2*

Tak i nevěřící často studují Písma pilněji, než ti, kteří často tvrdí, že jsou Písmem vedeni. Někteří bezbožní zkoumají Písma, aby se obeznámili s biblickými pravdami a vybavili se tak argumenty, které by poukazovaly, že si Bible odporuje. A mnoho přesvědčených křesťanů je tak neznalých Slova Božího proto, že zanedbávají jeho studium a jsou oslepeni klamnou argumentací těch, kteří znetvořili svatou pravdu, aby mohli odvrátit duše od Božích rad v Jeho Slovu. *Con 24.3*

Satan viděl v osobitých obětech očekávaného Vykupitele, který měl vykoupit člověka z jeho kontroly. Položil své plány hluboko, aby mohl vládnout lidským srdcím z generace na generaci a oslepoval jejich porozumění proroctví, takže kdyby Ježíš přišel, lidé by Ho odmítli přijmout jako svého Spasitele. *Con 25.1*

Bůh povolal Mojžíše, aby vyvedl Jeho lid z otroctví v Egyptské zemi, aby se mohli posvětit k službě pro Něj s dokonalými srdci, aby mu byli zvláštním pokladem. Mojžíš byl jejich viditelný vůdce, zatímco Kristus stál v čele izraelských armád jako neviditelný Vůdce. Kdyby si toto mohli vždycky uvědomit, tak by se nebouřili a neprovokovali na poušti Boha svým neodůvodnitelným reptáním. Bůh řekl Mojžíši: *„Aj, já posli anděla před tebou, aby ostríhal tebe na cestě, a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil. Šetrně se měj před ním, a poslouchej hlasu jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine přestoupení vašeho, poněvadž jméno mé jest u prostřed něho.“* (Ex 23,20-21) *Con 25.2*

Když se Kristus jako vedoucí a chránící anděl sklonil k vedení armád Izraele přes poušť do Kanaán, byl satan popuzen, protože cítil, že jeho moc je nemůže tak dobře kontrolovat. Ale když viděl, že armády Izraele byly lehce ovlivnitelné a podnícené vzpourou dle jeho vnuknutí, doufal, že je dovede k reptání a hříchu, který by na ně přinesl hněv Boží. Když také viděl, že je člověk podroben jeho moci, stal se smělým v pokušeních, podněcující je k zločinnosti a násilí. Skrze Satanovy plány se každá generace stává více a více ochablou fyzicky, duševně i mravně. To mu dodalo odvahy, aby si myslel, že může uspět ve válčení proti Kristu v člověku, kde by měl být zjeven. *Con 25.3*

Jen málo lidí v každé generaci po Adamovi odolalo každé satanově lsti a stáli jako ušlechtilí představitelé toho, co bylo v lidské moci vykonatelné. Kristus měl zatím spolupracovat s lidskými snahami, aby pomohl člověku zvítězit nad mocí satana. Enoch a Eliáš jsou správní představitelé toho, čím mohla být celá rasa skrze víru v našeho Pána Ježíše Krista. Satan byl velmi rozrušen, protože tito ušlechtilí svatí mužové byli neposkvrnění mezi morálním poskvrněním, které je obklopovalo. Zdokonalovali své spravedlivé charaktery a byli počítáni za spravedlivé, aby byli přeneseni do nebe. Když stáli věrně v mravních silách, v ušlechtilé bezúhonnosti, překonávající satanova pokušení, nemohl je přivést pod nadvládu smrti. Triumfoval, že měl možnost přemoci Mojžíše se svými pokušeními, že mohl překazit jeho vynikající charakter a přivést ho k hříchu přivlastňování si slávy, která patřila Bohu, před lidmi. *Con 26.1*

Kristus vzkřísil Mojžíše a vzal ho do nebe. Toto satana rozzuřilo. Obvinil Syna Božího, že pronikl do jeho nadvlády vyloupil hrobu jeho zákonné oběti. Juda o vzkříšeném Mojžíši praví: *„Ješto Michal archanděl, když s d'áblem odpor maje, hádal se o tělo Mojžíšovo, nesměl vynésti soudu zlořečení, ale řekl: Ztřeští tě Pán.“* (Ju 9) *Con 26.2*

Když satan uspěl v pokušení člověka, kterého Bůh zvláště poctil, aby se dopustil bolestného hříchu, zajásal, protože obdržel pro sebe velké vítězství a poškodil tak Kristovo království. *Con 26.3*

8. Hrozba satanovu království

Při narození Krista spatřil satan betlémské roviny ozářené oslnivou slávou zástupů nebeských andělů. Slyšel jejich píseň: „*Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.*“ (L 2,14) Vůdce temnosti viděl užaslé pastýře naplněné bázní, když hleděli na prozářené planiny. Třásli se před projevem ohromující slávy, která jakoby pronikla jejich smysly. Odbojný velitel se sám chvěl při prohlášení anděla pastýřům: „*Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, kterýž jest Kristus Pán.*“ (L 2,10.11) Satan se setkal s úspěchem ve vymyšleném plánu ke zničení lidí a stal se troufalým a mocným. Řídil myšlení i tělesné touhy lidí od Adama do prvního příchodu Krista. Ale nyní byl satan ustaraný a lekavý se o své království i život. *Con 27.1*

Satan věděl, že píseň nebeských poslů ohlašující příchod Spasitele na padlý svět a radost vyjádřená v této velké události, mu nepřinese nic dobrého. V jeho mysli se začala rodit temná předtucha spojená s obavami, jaký vliv asi bude mít příchod Spasitele na tento svět a jak se to dotkne jeho království. Tázał se, jestli toto nebyl ten Přicházející, který popře jeho moc a svrhne jeho království. Díval se na Krista od Jeho narození jako na nepřítele. Rozdmýchal Herodesovu závist a žárlivost, aby zničil Krista, našeptává mu, že jeho moc i jeho království budou muset být dány tomuto novému králi. Satan naplnil Herodesa stejnými pocity a obavami, které rušily jeho vlastní mysl. Inspiroval zkaženou Herodesovu mysl, aby zavraždil všechny betlémské děti, které měly dva a méně roků. Myslel si, že tento plán uspěje v zbavení se nedospělého Krále na této zemi. *Con 27.2*

Ale proti svým plánům viděl satan v činnosti vyšší moc. Andělé Boží chránili život mladičkého Vykupitele. Josef byl ve snu varován, aby utekl do Egypta, že v pohanské zemi najde azyl pro Vykupitele světa. Satan jej pronásledoval od narození po dětství a od dětství po mužný věk. Vymýšlel způsoby a cesty, jak ho odvést od jeho oddanosti Bohu a překonat ho svými důvtipnými pokušeními. Nezkažená čistota Kristova dětství, mládí i mužského věku, kterou nemohl pošpinit, satana mimořádně rozčilovala. Všechny jeho šípy a oštěpy pokušení padaly neškodně před Syna Božího. A když zjistil, že všechna jeho pokušení se ukázala ničím, aby pohnul Krista ze svaté bezúhonnosti nebo v uzavření společenství s neposkvrněnou čistotou mladého Galilejce, cítil se satan zmatený a rozezlený. Díval se na tohoto mladíka jako na nepřítele, kterého se musí člověk bát a děsit. *Con 28.1*

Jeho satanskou majestátnost popuzovalo a vztekalo, že tu bude někdo, který bude kráčet po zemi s takovou mravní silou, že obstojí proti všem jeho pokušením. Odolá jeho přitažlivým úplatkům svádějícím k hříchu. Nad ním nemohl získat převahu, aby ho oddělil od Boha. *Con 28.2*

Dětství, mládí a mužný věk Jana, který přišel v duchu a moci Eliášově, aby konal zvláštní dílo přípravy cesty pro Vykupitele světa, byly nápadné pevností a mravní silou. Satan nemohl pohnout jeho bezúhonností. Když byl na poušti, slyšel hlas tohoto proroka: „*Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho*“ (Mt 3,3) i bál se satan o své království. Cítil, že hlas, který zněl v poušti jako trubka, způsobil, že se hříšníci pod jeho nadvládou třásli. Viděl, že jeho moc byla nad mnohými zlomena. Hříšnost hříchu byla zjevena takovým způsobem, že se lidé znepokojili. Někteří vyznáním svých hříchů našli přízeň Boží a získali mravní sílu, aby odolali satanovým pokušením. *Con 28.3*

Byl přítomen tomu, když Kristus se představil Janovi ke křtu. Slyšel majestátný hlas znějící nebesy a ozývající se přes celou zem jako burácení bouřky. Viděl světelné blesky z jasného nebe a slyšel strašný Boží hlas: „*Tentož jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mt 3,17) Viděl zář Otcovy slávy vrhající stín na podobu Ježíše, takže v zástupu byl vyzdvihnut Ten, kterého On ustanovil jako svého Syna s neochvějnou jistotou. Podmínky spojené s touto scénérií křtu probudily v satanově hrudi nejprudší nenávist. Poté již s přesvědčením věděl, že dokud nepřemůže Krista, bude jeho moc omezena. Chápal, že sdělení z Božího trůnu dala najevo, že nebe je pro člověka mnohem přístupnější. *Con 29.1*

Když satan přivedl člověka k hříchu, doufal, že Boží opovržení k hříchu ho navždy oddělí od člověka a zlomí komunikační spojení mezi nebem a zemí. Otevření nebes ve spojení s Božím hlasem oslovujícím jeho Syna znělo pro satana jako umíráček. Bál se, že Bůh si teď člověka připoutá

k sobě úplně a dá mu moc překonat jeho záměry. Z tohoto důvodu přišel Kristus na zem z nebeských dvorů. Satan byl plně obeznámen s nebeským postojem k úctě Krista jako Syna Božího milovaného Otcem. A že On měl opustit nebe a přijít na tento svět jako člověk, ho naplnilo obavou o jeho bezpečnost. Nemohl pochopit mystérium této velké oběti ve prospěch padlého člověka. Věděl, že hodnota nebes vysoce převyšuje naděje a uznání padlého člověka. Věděl, že i ty nejdražší cennosti tohoto světa jsou s touto hodnotou nesrovnatelné. Když ve své vzpouře ztratil všechno své bohatství a čistou slávu nebes, byl rozhodnut pomstít se tím, že podcení, jak jen bude moci, nebesa a jejich vliv na pozemské poklady. *Con 29.2*

Pro satanovu sobeckou duši to bylo nepochopitelné, že zde může existovat taková laskavost a láska pro podvedenou rasu, že způsobí, aby Princ nebes opustil svůj domov a přišel na svět zkažený hříchem a sežehnutý prokletím. Znal neodhadnutelnou hodnotu věčného bohatství, kterou člověk neznal. Zakusil čistou spokojenost, pokoj, vznešenou svatost a ryzí radost nebeského příbytku. Před svou vzpourou si uvědomil spokojenost plného Božího souhlasu. Kdysi úplně věděl o slávě, která zahalovala Otce, věděl, že není žádná hranice Jeho moci. *Con 30.1*

Satan věděl, co ztratil. Nyní se bál, že jeho vláda nad světem bude dobytá, jeho právo odepřeno a jeho moc zlomená. Skrze proroctví věděl, že byl předpovězen Spasitel a že Jeho království nebude založeno v lidské slávě a se světskou poctou a okázalostí. Věděl, že dávná proroctví předpovídala království, které bude založeno Princem nebes na zemi, o které satan tvrdil, že je jeho vlastnictvím. Toto království sevře veškerá světová království a tehdy satanova moc i sláva pominou a on obdrží odplatu za hříchy, které uvedl na svět a za bídu, kterou přivedl na člověka. Satan věděl, že vše, co se týkalo jeho zdaru, záviselo na jeho úspěchu, či pádu v překonání Krista na poušti svými pokušeními. Přivedl na Krista všechny lsti a moci svých mocných pokušení, aby ho odlákal od jeho oddanosti. *Con 30.3*

Pro člověka je nemožné poznat sílu satanových pokušení, jimiž útočil na Syna Božího. Každé pokušení, které se člověku zdá v každodenním životě tak sužující, tak těžké k odolání a zvítězení, bylo přineseno na Syna Božího v mnohem větším stupni, protože dokonalost jeho charakteru byla vyšší než u padlého člověka. *Con 31.1*

Kristus byl pokoušen v každém bodu stejně jako my. Jako lidský zástupce zažil a obstál v nejtěžším pokušení Boží zkoušky. Setkal se s nejsilnější satanovou mocí. Kristus zakusil jeho nejsilnější pokušení, a je v zájmu člověka přemohl. Pokud se člověk spoléhá na Ježíše, věčného Dobývatele, není možné, aby byl pokoušen více, než je schopen snést. *Con 31.2*

9. Pokušení

V pusté poušti nebyl Kristus v tak příznivém postavení, aby vytrval v satanových pokušeních, jímž byl vystaven Adam v Edenu. Syn Boží se pokořil a vzal na sebe lidskou přirozenost poté, co lidské pokolení kráčelo čtyři tisíce let mimo Eden a mimo jejich původní stav čistoty a spravedlnosti. Hřích již po věky dělal hrozné záznamy na celém lidském rodu. V lidské rodině převládala tělesná, duševní a mravní degenerace. *Con 31.3*

Když byl Adam v Edenu pokušelem napaden, byl bez kazu hříchu. Stál před Bohem v síle dokonalého mužství. Všechny orgány a schopnosti jeho bytosti byly rovnocenně vyvinuty a harmonicky vyvážené. *Con 31.4*

Kristus na poušti pokušení stál na Adamově místě, aby zvítězil ve zkoušce, ve které on padl. Zde Kristus pro hříšníka zvítězil, čtyři tisíce let poté, co se Adam otočil zády k světlu svého domova. Lidská rodina se díky oddělení od Boží přítomnosti odchylovala v každé následující generaci více a více od původní čistoty, moudrosti a poznání, kterým Bůh obdařil Adama v Edenu. Když Kristus přišel na tuto zem, aby pomohl člověku, nesl hříchy a slabosti lidského rodu, tak jak byly. Pro tuto rasu se všemi slabostmi, které na Něho padly, měl vystát všechna satanova pokušení, která by mohla zaútočit na člověka. *Con 33.1*

Adam byl obklopen vším, co si jeho srdce mohlo přát. Každá touha byla naplněna. V nádherném Edenu nebyl hřích ani žádná známka zkázy. Andělé Boží hovořili svobodně a láskyplně se svatým párem. Šťastní pěvci trylkovali o své svobodě radostné písně chválily jejich Stvořiteli. Pokojná zvířata si v šťastné nevinnosti hrála kolem Adama a Evy a na slovo je poslouchala. Adam měl dokonalou mužnost, ušlechtilost Stvořitelova díla. Byl k obrazu Božímu. Jen velmi málo se odlišoval od andělů. *Con 32.2*

10. Kristus jako druhý Adam

Jaký kontrast představoval druhý Adam, když vešel na ponurou poušť, aby se bez pomoci utkal se satanem. Od pádu, až po Kristův příchod na zem, lidská rasa upadala, a to ve velikosti tělesné síle, také se potápěla níže na vahách mravní hodnoty. Aby pozdvihl padlého člověka, musel ho Kristus vyhledat tam, kde byl. Ten, který neznal hřích, se pro nás stal hříchem. Pokořil se až do nejnižších propastí lidské bídy, aby byl schopen ztotožnit se z člověkem a vytáhnout ho z jeho ponížení, do kterého ho hřích ponořil. *Con 32.3*

„Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil.“ (Žd 2,10) Con 33.1

„A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného.“ (Žd 5,9) Con 33.2

„Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz biskup v tom, což se u Boha k očistění hříchů lidu díti mělo. Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“ (Žd 2,17-18) Con 33.3

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4,15) Con 33.4

Satan válčil s Boží vládou od té doby, co se vzbouřil. Jeho úspěch ve svedení Adama a Evy v Edenu a v představení hříchu tomuto světu tohoto šibalského nepřítele povzbudilo. Pyšně se chvástal nebeským andělům, že když se zjeví Kristus a vezme na sebe lidskou přirozenost, bude slabší než satan sám a satan ho přemůže svou mocí. *Con 33.5*

Jásal, že Adam a Eva v zahradě Eden nemohli odolat jeho našeptávání, když se zaměřil na jejich chuť. Obyvatele starého světa překonal stejným způsobem skrze požitkářství, chlípné choutky a zkažené vášně. Uspokojováním chuti překonal Izraelity. Chvástal se, že sám Syn Boží, který byl s Mojžíšem a Jozuem, nebyl schopen odolat jeho moci a dovést své vyvolené lidi dle své vůle do Kanaánu. Většina, která opustila Kanaán, totiž zahynula na poušti. Satan také pokoušel Mojžíšovu pokoru, aby si přivlastnil slávu, která patřila Bohu. Davida a Šalamouna, kteří byli zvláště milí Bohu, svedl skrze slabost v chuti a vášni, aby způsobili Bohu zármutek. Honosil se také, že uspěl v maření Božích záměrů týkajících se Ježíše Krista. *Con 33.6*

Kristus byl čtyřicet dní na poušti pokušení bez jídla. Mojžíš byl při jedné zvláštní příležitosti také tak dlouho bez jídla, ale necítil soužení hladu. Nebyl pokoušen a štván odporným nepřítelem, jako byl Syn Boží. Byl tehdy vyvýšen nad lidi, také obzvlášť podpírán slávou Boží, která ho obklopovala. *Con 34.1*

11. Hrozný dopad hříchu na člověka

Satan tak dobře uspěl v podvedení Božích andělů, také ve zničení Adamovy vznešenosti, že doufal v úspěch při překonání Krista v Jeho pokoření. Díval se se spokojeným jásotem na výsledek svých pokušení a rozšíření hříchu v neustálém překračování Božího zákona po více než čtyři tisíce let. Zosnoval zničení našich prvních rodičů, přinesl hřích a smrt do tohoto světa a vedl zničení davů všech věků, národností a tříd. Svou mocí řídil města, též všechny národy, dokud jejich hřích nevyprovokoval Boží hněv natolik, že je zničil ohněm, vodou, zemětřesením, mečem, hladem a morem. Svou bystrostí a neúnavným úsilím řídil chuť a vzrušení a posiloval vášně do takového strašného stádia, že znetvořil a skoro vyhladil Boží obraz v člověku. Lidská tělesná a morální důstojnost byla na takovém stupni zničení, že měli pouze mdlou podobu v charakteru a v ušlechtilé dokonalosti s důstojným Adamem v Edenu. *Con 34.2*

Při prvním příchodu Krista přivedl satan člověka dolů z jeho původní vyvýšené čistoty a poskvrnil hříchem tento drahocenný charakter. Člověk, kterého Bůh učinil v Edenu vládcem, se přeměnil v otroka na zemi, jenž naříkal pod prokletím hříchu. Svatozář slávy, kterou Bůh dal Adamovi jako roucho k zakrytí, z něj po jeho přestoupení spadla. Světlo Boží slávy nemohlo zakrývat neposlušnost a hřích. Namísto zdraví a neskonaleho požehnání se součástí Adamových dětí stala chudoba, nemoci, také různé formy trápení. *Con 35.1*

Satan skrze svou svůdnou moc přivedl člověka jen k zbytečnému filozofování, k zbytečným otázkám až nakonec pochyboval o božském zjevení a existenci Boží. Satan se s ďábelskou radostí díval na svět mravní ubohosti a na lidskou rasu vystavenou hněvu Boha, odplácejícího za hřích. Byl tak úspěšný v zatemnění cesty mnohým a přivedení je k přestoupení Božího zákona. Přiděl hřích půvabnou přitažlivost, aby si zajistil zkázu mnohých. *Con 35.2*

Ale jeho nejúspěšnější plán jímž podvedl člověka byl, že v sobě skryl svůj skutečný záměr a pravou povahu, protože se představoval jako přítel člověka – dobrodinec lidské rasy. Lichotil lidem půvabnou řečí, že neexistuje žádný vzpurný nepřítel, žádný smrtelný protivník, proti kterému by se měli chránit a že existence skutečného ďábla je pouhá fikce. A zatímco si takhle zakrývá svou existenci, shromažďuje mnohé tisíce pod svou nadvládou. Svádí je, jako se snažil svést i Krista, říká jim, že je anděl z nebe konající dílo pro lidstvo. A masy lidí jsou tak zaslepeny hříchem, že nemohou rozeznat satanovy podvody a uctívají ho, jak by uctívali nebeského anděla, zatímco on dokonává jejich věčnou zkázu. *Con 35.3*

12. První pokušení Krista

Kristus vešel na svět jako satanův zhoubce a Vykupitel zajatců svázaných jeho mocí. Ponechal příklad svého vlastního vítězného života, aby jej člověk mohl následovat, a takto zvítězit nad satanovými pokušeními. *Con 36.1*

Jakmile Kristus vešel na poušť pokušení, jeho tvář se změnila. Sláva a lesk, které byly odráženy z trůnu Božího i z jeho tváře, když se před ním otevřela nebesa a Otcův hlas Jej uznal jako svého Syna, v němž se mu zalíbilo, byly nyní pryč. Tíha hříchu světa tiskla jeho duši a jeho vzezření vyjadřovalo nevýslovný smutek a hlubokou úzkost, kterou si padlý člověk nikdy neuvědomil. Cítil ohromující příliv nepřítele, který zaplavil svět. Uvědomil si sílu uspokojování chuti a nečistých vášní, které vládly světem a přivedly na člověka nevyslovitelné trápení. *Con 36.2*

Holdování žádostivosti chuti se od Adamova pádu každou generací zvyšovalo a posilovalo, dokud nebylo lidstvo tak slabé v morální síle, že nemohlo hřích překonat vlastní silou. Kristus měl kvůli člověku překonat chuť tím, že vydrží nejmocnější zkoušku v tomto bodě. Měl kráčet po stezce pokušení sám a nebude nikdo, kdo by mu pomohl, nikdo, kdo by ho utěšoval nebo podpořil. Jen on sám měl bojovat s mocnostmi temna. *Con 36.3*

Když člověk nemohl v lidské síle odolat moci satanových pokušení, nabídl se Ježíš, že se ujme tohoto díla a ponese břímě za člověka a zvítězí za něho nad mocí chuti. V zastoupení člověka musí ukázat sebezapírání, vytrvalost a pevnost v zásadách nadřazených hlodajícímu soužení hladu. Musí ukázat moc ovládnutí se, která bude silnější než hlad, dokonce silnější než smrt. *Con 37.1*

13. Význam zkoušky

Když Kristus nesl zkoušku pokušení, týkající se chuti, nestál jako kdysi Adam, v překrásné zahradě Eden, kde bylo vše, nač jen oko pohlédlo, oděno světlem a láskou Boží. Kristus byl v pusté a suchopárné poušti, obklopen divokými šelmami. Vše kolem něj bylo velmi ohavné. V takovémto okolí se čtyřicet dní a čtyřicet nocí postil a „nic nejedl v těch dnech“. Po dlouhém postění byl vyhladovělý a cítil pronikavý pocit hladu. Jeho tvář byla ztrápená hůř, než tvář synů lidských. *Con 37.2*

Takto Kristus vešel do svého života boje, aby zvítězil nad mocným nepřítelem, aby nesl každou zkoušku, ve které Adam padl. Vedl k vítězství, aby skrze úspěšný boj mohl zlomit satanovu moc a vykoupit lidstvo z pohanění pádu. *Con 37.3*

Když Adam podlehl svodu chuti, bylo vše ztraceno. Vykupitel, ve kterém bylo sjednocené lidské i božské, stál na Adamově místě a vydržel strašný skoro šestitýdenní půst. Délka tohoto půstu je silným důkazem velké hřísnosti v chuti, která má nad lidskou rodinou takovou moc. *Con 37.4*

Lidskost Kristova se dotýkala úplných hloubek lidské ubohosti a ztotožnila se se slabostmi a potřebami padlého člověka, zatímco božská přirozenost se uchopila Věčného. Jeho dílo nesení viny lidského přestoupení mu nemělo dát oprávnění k porušení Božího zákona, protože přestoupení učinilo člověka dlužníkem zákona a Kristus sám tento dluh splácel svým utrpením. Zkoušky s utrpením Krista měly zapůsobit na člověka, měly vést k uvědomění si velkého hříchu přestoupení Božího zákona a přivedením ho k pokání a poslušnosti Zákona a skrze poslušnost k přijetí Boha. Připíše člověku svou spravedlnost a pozdvihne ho v mravních hodnotách Božích, aby byly přijatelné jeho snahy dodržet Boží přikázání. Kristova práce spočívala v usmíření člověka s Bohem skrze lidskou přirozenost, a Boha s člověkem, skrze božskou přirozenost. *Con 38.1*

Jakmile se započal Kristův dlouhý půst, byl po ruce satan se svými pokušeními. Přišel ke Kristu zahalen světlem a tvrdil, že je jedním z andělů od Božího trůnu, vyslaných s poselstvím milosti, aby s Kristem soucítil a odlehčil mu od Jeho útrpných podmínek. Snažil se Krista přesvědčit, že Bůh od něj nepožaduje, aby prošel sebezapřením a utrpením, které předpokládal, byl poslán z nebe, aby mu přinesl poselství, že Bůh pouze chtěl, aby se prokázala jeho ochota k vítězství. *Con 38.2*

Satan řekl Kristu, že měl pouze vložit své nohy do této cesty zbarvené krví, ale ne jí kráčet. Byl podroben zkoušce jako Abrahám, aby dokázal svou dokonalou poslušnost. Také tvrdil, že je tím andělem, který zastavil Abrahamovu ruku, když pozdvihl svůj nůž, aby probodl Izáka. Nyní přišel zachránit i Jeho život. Tvrdil, že není potřeba, aby vydržel tento bolestivý hlad, smrt z hladovění, a jen že mu pomůže nést dílo plánu vykoupení. *Con 38.3*

Syn Boží se otočil od všech těchto lstivých pokušení a byl pevný ve svém cíli, aby uskutečnil v každém detailu, duchovně i doslovně plán, který byl sestaven pro vykoupení padlého lidstva. Ale satan měl připravené všelijaká pokušení, aby polapil Krista a získal Kristovy výhody. Kdyby se lhalo jedno pokušení, zkusil by další. Myslel si, že uspěje, protože Kristus se pokořil jako člověk. Lichotil si, že jeho předstírané vlastnosti jednoho z nebeských andělů, nemohou být rozeznány. Na oko hrál, že pochybuje o Kristově božství kvůli jeho vyzáblému vzhledu, i k odpornému prostředí nehostinné pouště. *Con 39.1*

Kristus věděl, že vezme-li na sebe lidskou přirozenost, nebude mít stejný vzhled jako anděl v nebi. Satan naléhal, že jestli je vskutku Syn Boží, měl by mu dát nějaké důkazy své ušlechtilé povahy. Obklíčil Krista pokušením v chuti. Takto překonal Adama a řídil tím i jeho potomky a skrze požitkářství v chuti je vedl k provokování Boha svými nepravostmi, dokud nebyly jejich zločiny tak velké, že je Bůh smetl ze země vodami potopy. *Con 39.2*

Pod satanovými přímými pokušeními dovolily děti Izraele, aby chuť řídila rozum. Stali se požitkáři přivedenými k spáchání žalostných hříchů, které proti nim probudily Boží hněv a padli na poušti. Satan si myslel, že by měl být úspěšný se stejným pokušením v překonání Krista. Řekl Kristu, že jeden ze vznešených andělů byl vyhnán z nebes, že to jeho vzhled potvrzoval a že místo, aby byl králem nebes, je padlým andělem a že toto vysvětluje jeho vyhublý a sklíčený vzhled. *Con 39.3*

14. Kristus pro sebe neučinil žádný zázrak

Potom satan upozornil Krista na své vlastní přitažlivé vzezření, na odění ve světlo silné moci. Tvrdil, že je přímým poslem nebeského trůnu a prohlašoval, že má právo po Kristu požadovat důkazy jeho bytí Synem Božím. Satan by byl velmi rád, kdyby mohl nevěřit slovům, která přišla s nebes k Synu Božímu při jeho křtu. Byl rozhodnut přemoci Krista a pokud by to bylo možné, zabezpečit si svoje vlastní království a život. Jeho prvním pokušením pro Krista bylo připomenutí chuti jídla. Až do této chvíle měl skoro úplnou nadvládu nad světem a jeho pokušení byla tak přizpůsobená Kristovým podmínkám a prostředí, že jeho pokušení v chuti bylo téměř přemáhající. *Con 40.1*

Kristus si pro sebe mohl učinit zázrak, ale to by nesouhlasilo s plánem spasení. Nespočetné zázraky v Kristově životě ukazují Jeho moc konat divy pro dobro trpícího lidstva. Milostivým zázrakem nakrmil najednou pět tisíc mužů pěti chleby a dvěma rybami. Proto měl moc udělat zázrak a ukojit vlastní hlad. Satan si lichotil, že může dovést Krista k pochybováním nad slovy, která byla při jeho křtu vyslovena z nebe. Kdyby ho mohl svést k tomu, aby začal pochybovat o svém synovství, o pravdě slov řečených jeho Otcem, obdržel by velké vítězství. *Con 40.2*

Vyhledal si Krista v pusté poušti bez společnosti, bez jídla, v akutním utrpení. Jeho okolí bylo odpudivé a nejsmutnější. Satan tvrdil Kristu, že Bůh by nenechal svého Syna v takových podmínkách potřeby a utrpení. Doufal, že oťrese Kristovou pevností v jeho Otcí, který dovolil, aby byl přiveden do takovýchto podmínek extrémního utrpení na poušti, kam ještě nikdy nevkočila lidská noha. Satan doufal, že bude schopen vloudit pochyby o lásce jeho Otce, které by se nahromadily v Kristově mysli. Potom pod tlakem malomyslnosti a extrémního hladu použije svou zázračnou moc pro sebe samého a vymaní se z rukou svého nebeského Otce. Toto bylo vskutku pro Krista pokušení. Ale On se tím ani chvíli nezabýval. Ani na jediný okamžik nezapochyboval o lásce Svého nebeského Otce, i když byl sužován nepopsatelnou trýzní. Satanova pokušení, i když byla dovedně naplánovaná, nepohnula bezúhonností drahého Syna Božího. Jeho vědomí, že Otec v něm přebývá, nemohlo být ničím otřeseno. *Con 41.1*

15. Nevyjednával s pokušením

Ježíš se nesnížil k tomu, aby Svému nepříteli vysvětloval, že je Synem Božím a jakým způsobem by měl jednat. Posměvačným a urážejícím způsobem uvedl satan v kontrastu se svou vlastní silou a slávou současné slabosti a smutný Kristův vzhled. Posmíval se Kristu, že je ubohý představitel andělů, mnohem menší, než jejich vznešený Velitel, uznávaný Král nebeských dvorů a že jeho současné vzezření vystihuje, jak je opuštěn Bohem i člověkem. Řekl, že jestli Kristus je opravdu Syn Boží, monarcha nebes, má tedy rovnou Boží moc a může mu podat důkaz a ulevit si od hladu tím, že udělá zázrak přeměněním kamenů u svých nohou v chléb. Satan slíbil, že pokud to Kristus učiní, on sám se okamžitě vzdá svých práv vlády a že zápas mezi ním a Kristem bude navždy skončen. *Con 41.2*

Kristus nedával najevo, že by si povšiml zlořečivých posměchů satanových. Nebyl vydrážděn, aby mu dával důkazy své moci, ale pokorně nesl urážky bez odplaty. Slova pronesená z nebe při jeho křtu, byly pro něj vzácným důkazem a jistotou, že jeho Otec schválil kroky, které činil v plánu spasení, a to jako lidský zástupce. Otevření nebes a seslání hrdličky byly ujištěním, že Jeho Otec spojí svou moc v nebesích s mocí svého Syna na zemi, aby zachránili člověka od nadvlády satana a že Bůh přijal Kristovy zásluhy k spojení země s nebesy a smrtelného člověka s nesmrtelným Bohem. *Con 42.1*

Znamení, přijatá od svého Otce, byla pro Syna Božího nepopsatelně vzácná při všech Jeho krutých utrpeních a strašných sporech se vzpurným vládcem. A zatímco snášel na poušti Boží zkoušku a ve své celé službě, neměl nijak dokazovat satanovi svou moc, že je Spasitel světa. Satan měl dostatečný důkaz v Kristově vznešeném postavení. Jeho neochota připsat Ježíši mu patřící úctu a projevit pokoru jako podřízený, dozrála ve vzpuru proti Bohu a vyloučila ho z nebes. *Con 42.2*

Nebylo součástí Kristova poslání uplatňovat Svou božskou moc pro vlastní užitek, aby si ulehčil od utrpení. Toto si dobrovolně vzal na sebe. Snížil se k tomu, aby nesl úděl lidské přirozenosti, trpěl nepohodlí, nemoci a utrpení lidské rodiny. Neměl vykonávat zázraky sám pro sebe. Přišel zachránit ostatní. Předmětem jeho poslání bylo přinést požehnání, naději a život trpícím a utlačovaným. Měl nést břemena a bídu trpícího lidstva. *Con 42.3*

Přestože Kristus trpěl tím nejkřutějším soužením hladu, obstál v pokušení. Zahnal satana stejnou citací z Písma, jakou dal Mojžíši k opakování vzpurnému Izraeli, když jejich strava byla omezena a oni se dožadovali na poušti masa: „*Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.*“ (Mt 4,4) V tomto prohlášení, a také svým příkladem, Kristus lidem ukázal, že hlad po dočasném jídle není nejhorší pohromou, která člověka může postihnout. Satan nalhával našim prvním rodičům, že snědení ovoce, které jim Bůh zakázal, jim přinese veliké dobro. Navíc je pojistí proti smrti, což byl pravý opak pravdy, kterou jim tvrdil Bůh. „*Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.*“ (Gn 2,17) Kdyby byl Adam poslušný, neznal by, a ani by nechtěl znát utrpení se smrtí. *Con 43.1*

Kdyby lidé, kteří žili před potopou, byli poslušní Božího slova, nezahynuli by ve vodách potopy. Kdyby byli Izraelité poslušní Boha, seslal by na ně zvláštní požehnání. Ale oni propadli následkům požitkářství chuti a vášni. Nebyli poslušní Božím slovům a neslyšeli Jeho výzvy. Holdování zvrácené chuti je přivedlo do četných a strašných hříchů. Kdyby dali Boží požadavky na první místo uvažování, své fyzické touhy pak na druhé, co se týkalo podrobení se Božímu výběru pro ně vhodné stravy, tak by z nich nikdo na poušti nepadl. Byli by sídlili v krásné zemi Kanaán. Svátí a šťastní lidé s žádným slabým jedincem mezi sebou. *Con 43.2*

Spasitel světa se stal pro lidstvo hříchem. Když se Kristus stal lidským zástupcem, neprojevoval svou moc jako Syn Boží, ale zařadil se mezi syny lidské. Měl nést zkoušku utrpení jako člověka za člověka pod těmi nejnamáhavějšími podmínkami a měl zanechat příklad víry a dokonalosti spoléhající se na Jeho nebeského Otce. Kristus věděl, že by ho jeho Otec nenechal bez potravy, kdyby to bylo k jeho slávě. Nezmenšil by si v této tvrdé a těžké zkoušce, ani jedinou věc trápení, když ho hlad nadmíru sužoval. Toto soužení mu bylo přidělené, použitím vlastní božské moci. *Con 44.1*

Padlý člověk, když je přiveden do takto odloučených míst, by neměl tu moc učinit zázrak sám pro sebe, aby se zachránil před bolestí a trýzní, nebo aby získal vítězství nad svými nepřáteli. Byl to záměr Boží vyzkoušet a přezkoušet lidstvo, dát mu příležitost, rozvinout svůj charakter tím, že je častokrát uvede do zkoušek, aby vyzkoušel víru lidí a důvěru v Jeho lásku i moc. Kristův život byl dokonalým vzorem. Svým chováním dával příklad, učil člověka pevné víře, důvěře a jistotě v pevnou oporu, kterou Bůh je. Pouze v Bohu mají lidé naději. *Con 44.2*

Kristus od začátku věděl, že je Satan lhář. Vyžadovalo to jeho silnou sebekontrolu. Nemohl naslouchat nabídkám tohoto urážlivého podvodníka a hned pokárat za jeho hloupé troufalé domýšlivosti. Satan očekával, že Syn Boží mu ve své extrémní slabosti a utrpení ducha dá příležitost na něj vyzrát tím, že jej bude provokovat, aby se zapojil do sporu s ním. Naplánoval si převrátit Kristova slova a povolal si na pomoc své padlé anděly k použití jejich nejvyšší moci, aby ho porazil a zvítězil nad ním. *Con 44.3*

Spasitel světa nevedl spor se satanem, který byl vyhnán z nebe, jelikož již déle nebyl tohoto místa hoden. Ten, který mohl ovlivnit anděly Boží proti Nejvyššímu vládci a proti jeho Synu, jejich milovanému Veliteli, a který si mohl získat jejich sympatie, byl schopen jakéhokoliv podvodu. Čtyři tisíce let válčil proti vládě Boží a neztratil žádné ze svých umění pokoušet a podvádět. *Con 45.1*

16. Vítězství skrze Krista

Protože padlý člověk nemohl překonat satana svou lidskou silou, přišel Kristus z nebeských dvorů, aby mu pomohl svou lidskou a božskou silou spojenou dohromady. Kristus věděl, že Adam v Edenu se svými vznešenými výhodami mohl obstát v satanově pokušení a porazit ho. Věděl však také, že je to pro člověka, který je od svého pádu mimo Eden oddělen od světla a lásky Boží, nemožné odolat satanovým pokušením ve vlastní síle. Aby přinesl člověku naději a zachránil ho od úplného zničení, pokořil se a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby svou božskou mocí spojenou s lidskou, mohl dosáhnout na člověka tam, kde je. To vše pro Adamovy padlé syny a dcery, kteří sami nemohou získat takovou sílu, ve které skrze jeho jméno mohou zvítězit nad satanovými pokušeními. *Con 45.2*

Vyvýšený Syn Boží v osvojení si lidskosti se přitáhl blíže k člověku tím, že se stal zástupcem hříšníka. Ztotožnil se s utrpením a soužením člověka. Byl pokoušen ve všech bodech jako člověk, aby věděl, jak pomoci těm, kteří budou pokoušeni. Kristus zvítězil pro hříšníka. *Con 46.1*

Jákob ve svém nočním vidění viděl zemi spojenou s nebesy žebříkem, který dosahoval až k Božímu trůnu. Viděl Boží anděly oblečené do rouch nebeské jasnosti. Sestupovali z nebes a vystupovali nahoru do nebe po tomto zářivém žebříku. Spodní část tohoto žebříku spočívala na zemi, zatímco vrch dosahoval do nejvyšších nebes a spočíval u trůnu Jahveho. Záře trůnu Božího zářila dolů na žebřík a odrážela světlo nevyslovitelné slávy na zem. Tento žebřík představoval Krista, který otevřel spojení mezi zemí a nebem. *Con 46.2*

Ve svém pokoření sestoupil Kristus jat soucitem a litoostí k padlému člověku do úplných hloubek lidské bíd, což bylo představeno Jákovovi jedním koncem žebříku spočívajícím na zemi, zatímco vrch žebříku, který se dotýkal nebes, představoval božskou Kristovu moc svírající Věčného. Takto byla spojena země s nebesy a smrtelný člověk s věčným Bohem. Skrze Krista je otevřené spojení Boha s člověkem. Andělé mohou kráčet nahoru a dolů z nebes, s poselstvími lásky pro padlého člověka a sloužit těm, kteří by měli být dědici spasení. Nebeští poslové mohou sloužit lidem jen skrze samotného Krista. *Con 46.3*

V Edenu byli Adam a Eva postaveni do nejpříznivějších podmínek. Jejich výsadou bylo mít společenství s Bohem a anděly. Byli bez odsouzení hříchu. Světlo Boha a andělů bylo s nimi a kolem nich. Autor jejich existence byl jejich učitelem. Ale oni padli do moci pokušení lstivého nepřítele. Čtyři tisíce let byl satan v díle proti vládě Boží a obdržel sílu a zkušenosti ze své zaryté praxe. *Con 46.4*

Padlí lidé neměli Adamovy výhody v Edenu. Jejich odloučení od Boha trvalo již čtyři tisíce let. Moudrost k porozumění a moc k odolání satanovým pokušením byla menší a menší, až se zdálo, že satan triumfálně vládne na zemi. Chut' a vášeň, láska světa a opovážlivé hříchy byly velkými větve-mi zla, ze kterých vyrostly všechny druhy zločinů, násilí a zkaženosti. Satan prohrál ve svém záměru porazit Krista útokem chuti. A zde na poušti Kristus získal vítězství lidstvu v oblasti chuti. Tím člověku umožnil ve všech budoucích dobách překonat v jeho jménu sílu chuti. *Con 47.1*

17. Druhé pokušení

Ale satan nebyl ochoten se vzdát svých snah, dokud nevyzkoušel všechny způsoby získání vítězství nad Vykupitelem světa. Věděl, že s ním je vše v sázce, jestli on nebo Kristus budou v boji vítězi. A aby v Kristu vzbudil k sobě respekt svou nadřazenou mocí, odnesl ho do Jeruzaléma a postavil ho na vrcholek chrámu a pokračoval v obklíčení svými pokušeními. Znovu od Krista vyžadoval, že pokud je vskutku Syn Boží, aby mu podal důkaz tím, že se vrhne z této závratné výšky, na kterou ho postavil. Podněcoval Krista, aby ukázal svou důvěru v ochraňující péči svého Otce tím, že se vrhne z chrámu dolů. *Con 47,2*

Ve svém prvním pokušení týkající se chuti, se satan snažil vpravit pochybnosti, ve vztahu k Boží lásce a péči o Krista jako o jeho Syna. Podával tedy jako důkaz, že Kristus není v Boží péči jeho hladovění. Byl v tom neúspěšný. Aby ho přinutil k domýšlivosti, snažil se narušit vztah víry a dokonalé důvěry, kterou Syn Boží prokazoval svému nebeskému Otci. *„Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil. I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“* (Mt 4,6-7) *Con 48,1*

18. Hřích troufalosti

Troufalost je hřích narušující dokonalou víru a důvěru v Boha. Satan si lichotil, že může získat výhody z Kristovy lidskosti. Vybídl ho, aby se dal přes hranici víry k troufalosti. V tomto bodě je mnoho duší zničeno. Satan se snažil Krista svést lichocením. Přiznal, že měl na poušti pravdu ve své víře a důvěře, že Bůh je jeho Otec i za nejtěžších podmínek. Poté ponoukal Krista, aby mu podal ještě jeden důkaz úplné závislosti na Bohu, ještě jeden důkaz jeho víry, že je Syn Boží, a to tím, že se vrhne dolů z chrámu. Řekl Kristu, že pokud je v skutku Syn Boží, nemá se čeho bát, protože jsou po ruce andělé, aby ho nadnesli. Satan podal důkaz, že rozumí Písmům, tím, že je použil. *Con 48.2*

Vykupitel světa nezakolísal ve své bezúhonnosti a prokázal, že má dokonalou víru zaslíbenou v péči Svého Otce. Nevystavil by věrnost a lásku Otcovu zbytečné zkoušce, ačkoliv byl v rukou nepřítelů, navíc postaven do pozice krajní těžkosti a ohrožení. Nebude na satanovo doporučení pokoušet Boha troufalými pokusy, na účet Jeho prozřetelnosti. Satan přišel s Písmem, které se zdálo vhodné pro tuto příležitost a doufal, že dokončí své plány tím, že to bude nyní aplikovat na Spasitele. *Con 48.3*

Kristus věděl, že by ho Bůh mohl podepřít, kdyby po Něm žádal, aby se vrhl dolů z chrámu. Ale udělat to nezvaně a pokoušet Otcovu ochraňující péči a lásku, protože byl k tomu vyzván satanem, by neukázalo sílu jeho víry. Satan si byl dobře vědom, že pokud se Kristus nechá přemluvit, nevyzván k tomu Otcem, aby se vrhl z chrámu, k prokázání svého nároku na nebeskou Otcovu ochraňující péči, tak v tomto skutku ukáže slabosti své lidské přirozenosti. *Con 49.1*

Kristus vyšel z druhého pokušení jako vítěz. Během svých krutých konfliktů s nepřitelem projevil dokonalou důvěru a víru v svého Otce. Náš Vykupitel, ještě ve vítězství zde obdrženém zanechal člověku dokonalý vzor, a mu ukázal, že jeho jediná jistota je v pevné víře a neoblomné důvěře v Boha ve všech zkouškách a nebezpečích. Odmítl zneužívat milosti svého Otce tím, že by se vystavil v ohrožení, které by vynutily jeho nebeského Otce zjevit svou moc, aby ho zachránil z nebezpečí. Toto by byl vynucený důkaz na úkor jeho samého a nezanechal by potom svým lidem dokonalý příklad víry a pevné důvěry v Boha. *Con 49.2*

Satanův cíl v pokušení Krista byl, že ho přivede ke smělým troufalostem a že ukáže lidské slabosti, které ho nemohou učinit dokonalým vzorem jeho lidu. Myslel si, že padne-li Kristus v tomto zvládnutí zkoušky, nebude již být moc, pro vykoupení lidstva a jeho nadvláda nad nimi bude úplná. *Con 49.3*

19. Kristus naše naděje a příklad

Kristovo pokoření a bolestné utrpení na poušti pokušení, bylo činěno pro lidstvo. V Adamovi bylo všechno přestoupením ztraceno. Skrze Krista byla jediná lidská naděje v obnovení Boží přízně. Člověk se přestoupením jeho zákona tak oddělil od Boha, že se nemohl pokořit před Bohem žádným jiným, srovnatelným způsobem jednání, a to poměru k velikosti svého hříchu. Syn Boží mohl plně porozumět hříchům přestupníka a ve své bezhříšné povaze mohl jedině On sám učinit pro člověka přijatelné smíření v utrpení, a to s pocitem nelibosti Jeho Otce. Trápení a muka Syna Božího jenž nesl hříchy světa, byly úměrné jeho božské vznešenosti a čistotě, stejně tak, jako velikost útoku. *Con 50.1*

Kristus byl naším příkladem ve všech záležitostech. Když vidíme jeho pokoření při tolika zkouškách, též půst k překonání pokušení chuti, máme se naučit, jak zvítězit, když jsme pokoušeni my. Jestli je moc chuti na lidskou rodinu tak silná a její holdování tak strašlivé, že Syn Boží se podrobil takovéto zkoušce, jak důležité je tedy, abychom cítili nezbytnost mít chuť pod kontrolou rozumu. Náš Spasitel, aby mohl získat pro člověka vítězství v otázce chuti, se postil téměř šest týdnů. Jak může člověk, veřejně se hlásící ke křesťanství s osvíceným svědomím a s Kristem před sebou jako vzorem, oddávat se holdování těch chutí, které mají vyčerpávající účinek na mysl i tělo? Je bolestivou skutečností, že zvyky, které vedou k sebeuspokojování na úkor zdraví a mravní síly, drží v současnosti velký podíl v křesťanském světě v poutech otroctví. *Con 50.2*

Mnozí, kteří se hlásí ke zbožnosti, se nezabývají důvodem Kristova dlouhého období půstu a utrpení na poušti. Jeho utrpení nebylo toliko ze soužení hladu, jako spíše z jeho tušení hrůzostrašných následků holdování chuti a vášně mezi lidmi. Věděl, že chuť se stane lidskou modlou, přivede ho k zapomnění na Boha a bude stát přímo v cestě jeho spasení. *Con 51.1*

Náš Spasitel dokonale důvěřoval slibu, že jeho nebeský Otec by nedovolil, aby byl pokoušen více, než kolik mu dá síly k vítězství, ale zachrání ho od dobyvatele, pokud trpělivě ponese zkoušku, které byl podroben. Kristus se nevydal z vlastní vůle v nebezpečí. Bůh dovolil satanu na určitou dobu mít moc nad svým Synem. Ježíš věděl, že pokud si uchová Svou bezúhonnost v tomto krajním zkušebním postavení, bude seslán Boží anděl, pokud nebude jiné cesty, aby mu ulehčil. Vzal na sebe lidskost a byl představitelem lidstva. *Con 51.2*

20. Třetí pokušení

Satan viděl, že ve svém druhém pokušení nijak nad Kristem nezvítězil. „*I vedl jej ďábel na horu vysokou, a ukázal mu všechna království okrášlku země pojednou. A řekl jemu ďábel: Toběť dám tuto všechnu moc i slávu; nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji. Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všechno tvé.*“ (L 4,5-7) *Con 51.3*

V prvních dvou velkých pokušeních nezjevil satan svůj pravý charakter. Tvrdil, že je ušlechtilým poslem nebeských dvorů, ale nyní odhodil svou masku. V panoramatickém pohledu představil před Krista všechna království světa v tom nejatraktivnějším světle, a přitom tvrdil, že je panovníkem světa. *Con 52.1*

Toto poslední pokušení bylo nejlákavější ze všech tří. Satan věděl, že Kristův život musí být utrpení, těžkosti a problémy. A myslel si, že této skutečnosti může využít, aby podplatil Krista k uznání jeho bezúhonnosti. Satan snesl všechnu svou moc, kterou mohl vnést do tohoto posledního pokušení, protože tato poslední snaha měla rozhodnout jeho osud, kdo bude vítězem. Tvrdil, že svět je jeho panstvím a že je pánem moci i nad větry. *Con 52.2*

Přinesl Ježíše na vrchol nesmírně vysoké hory a potom mu v širokém výhledu představil všechna království světa, která byla tak dlouho pod jeho nadvládou a nabídl mu je jako velký dar. Řekl Kristu, že může přijít k vlastnictví všech těchto království, aniž by prošel jediným nebezpečím. Satan přislíbil vzdát se své pochybné nadvlády. Učiní Krista právoplatným Vládcem, pokud mu prokáže jednu laskavost. Jediné, co žádá na oplátku za to, že mu předá království světa toho dne před něj představená, bude, že mu Kristus vzdá úctu jako nadřazenému. *Con 52.3*

Zrak Ježíšův na malou chvíli spočinul na slávě, která mu byla představena. Ale odvrátil se a odmítl se dívat na tuto uchvacující podívanou. Nehodlal ohrozit svou pevnou bezúhonnost tím, že bude koketovat s nepřítelem. Když satan vyžadoval úctu, probudilo se Kristovo božské rozhořčení. Nemohl již déle tolerovat jeho chvástavou domýšlivost, nebo dokonce mu dovolit být nadále v jeho přítomnosti. Zde Kristus použil své božské autority a přikázal satanovi, aby přestal. „*Odejdiž, satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš.*“ (Mt 4,10) *Con 52.4*

Satan si ve své pýše a nevědomosti nalhával, že je právoplatným a stálým vládcem světa, vlastníkem všeho bohatství a slávy, požadující úctu všech, kteří zde žijí, jako kdyby stvořil svět a všechny věci na něm. Řekl tedy Kristu: „*Toběť dám tuto všechnu moc i slávu; nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji. Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všechno tvé.*“ (L 4,6-7) Snažil se s Kristem učinit zvláštní smlouvu, aby mu najednou předal vše dle svého tvrzení, pokud ho bude uctívat. *Con 53.1*

Urážka Stvořitele značně pobouřila Syna Božího. Pokáral ho a poslal pryč. Satan si lichotil ve svém prvním pokušení, že tak dobře skryl svůj pravý charakter a cíl, že Kristus ho nepozná jako padlého a rebelujícího vůdce, nad kterým zvítězil a vypudil ho z nebe. Kristova slova odmítnutí: „Odejdi, satane,“ prokázala, že byl od začátku poznán a že všechno jeho svůdné umění se u Syna Božího míjelo s neúspěchem. Satan věděl, že pokud Ježíš zemře, aby vykoupil člověka, jeho moc po určité době skončí a on bude zničen. Proto si připravil plán, který měl zabránit, pokud možno, dokončení velkého díla, které bylo Synem Božím zahájeno. Kdyby plán lidského spasení padl, získal by znovu království, které požadoval a kdyby uspěl, tak si lichotil, že bude vládnout v opozici proti Bohu nebes. *Con 53.2*

Když Ježíš opustil nebesa a zanechal tam svou moc a slávu, satan zajásal. Myslel si, že Syn Boží byl dán do Jeho moci. Pokušení tak lehce ovlivnila v Edenu svatý pár, že doufal, že se svou satanskou mazaností a mocí svrhne dokonce Syna Božího. Tím si zachránil život i své království. Kdyby mohl svést Ježíše, aby se odloučil od vůle Boží, jak to učinil v pokušení s Adamem a Evou, tak by tato věc byla získána. *Con 54.1*

Měl přijít čas, kdy Ježíš vykoupí vlastnictví satana tím, že vydá vlastní život. Po čase mu budou podrobena celá nebesa i země. Byl stálý. Vybral si život v utrpení a potupné smrti. Tento způ-

sob určil jeho Otec. Měl se stát zákonným vládcem království země, která mu byla dána do jeho rukou jako věčné vlastnictví. Satan bude také dán do jeho rukou, aby byl zničen smrtí a více již neobtěžoval Ježíše nebo svaté ve slávě. *Con 54.2*

Ježíš tomuto lstivému nepříteli řekl: „*Odejdiž, satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš.*“ Satan po Kristu žádal, aby mu dal důkaz, že je Synem Božím. Při této příležitosti obdržel důkaz, který žádal. Byl donucen uposlechnout Kristův božský příkaz. Byl odmítnut a ztišen. Neměl moc vystát rezolutní odmítnutí. Bez jediného dalšího slova byl donucen ustoupit a opustit Vykupitele světa. *Con 54.3*

Nežádoucí satanova přítomnost byla odňata. Zápas byl skončen. S nepopsatelným utrpením bylo dokončeno Kristovo vítězství na poušti, podobně jako kdysi Adamovo selhání. Po nějakou dobu byl zbaven přítomnosti svého mocného protivníka i legií jeho andělů. *Con 54.4*

21. Kristovo pokušení skončilo

Poté co satan ukončil svá pokušení, odešel na malou chvíli od Ježíše. Nepřítel byl zahnán, ale konflikt byl dlouhý a mimořádně namáhavý. Kristus byl vyčerpaný a omdlel. Padl na zem zemdlením. Nebeští andělé, kteří se před ním v nebeských dvorech klaněli a kteří s intenzivním a bolestivým zájmem sledovali jejich milovaného Vykupitele a s úžasem byli svědky strašného zápasu, který Kristus se satanem podstoupil, nyní přišli a přisluhovali mu. Připravili mu jídlo a posilnili ho, protože ležel jako mrtvý. *Con 55.1*

Andělé byli obklopeni údivem a úctou, když věděli, že Vykupitel světa prochází skrze nepopsatelné utrpení, aby dosáhl vykoupení člověka. Ten, který byl v nebeských dvorech roven Bohu, ležel před nimi vyzáblý po skoro šesti týdenním půstu. Opuštěný a sám byl pronásledován vzpurným vůdcem, který byl vyhoštěn z nebes. Podstoupil těžší a krutější zkoušku, než jaká kdy byla na člověka přivedena. Válčení s mocí temnosti bylo dlouhé a velice těžké pro Kristovu lidskou přirozenost. Andělé přinesli od Otce poselství lásky, útěchy a ujištění, že celá nebesa plesají v dokonalém a úplném vítězství, které pro člověka získal. *Con 55.2*

Cena vykoupení lidstva nemůže být nikdy plně pochopena, dokud vykoupený nebude stát s Vykupitelem u Božího trůnu. A když budou mít schopnost ocenit hodnotu věčného života a věčné odměny, budou zpívat píseň věčného vítězství: „*Řkoucích velikým hlasem: Hodent' jest ten Beránek zabitý vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání. Těž všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem řkoucí: Sedící-mu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.*“ (Zj 5,12-13) *Con 55.3*

I když satan neuspěl ve svých největších snahách a v nejmocnějším pokušení, přesto nevzdal všechnu svou naději, že někdy v budoucnu může být se svými snahami úspěšný. Těšil se na dobu Kristovy služby, kdy bude mít příležitost zkusit proti němu své umění. Satan si vymyslel své plány, k zaslepení porozumění Židů, Božího vyvoleného lidu, aby v Kristu nepoznali Vykupitele světa. Myslel si, že by mohl jejich srdce naplnit závistí, žárlivostí a nenávistí proti Synu Božímu, takže by ho nepřijali, ale učiní Jeho život na této zemi tak hořkým, jak jen bude možné. *Con 56.1*

Satan uspořádal se svými anděly radu, o postupu jakým by měli usilovat zabránit lidem, aby měli víru v Krista jako Mesiáše, kterého Židé tak dlouho úzkostlivě čekali. Byl rozezlený a rozzuřen, že nic proti Kristu nezmohl v různém pokušení na poušti. Myslel si, že pokud by mohl vzbudit v srdcích Kristova vlastního lidu nedůvěru, že On je tím Zaslíbeným, bude moci odradit Ježíše v jeho úkolu a zajistit si Židy jako své nástroje, kteří by uskutečňovali jeho záměry. *Con 56.2*

Satan k člověku přichází se svými pokušeními jako anděl světla, stejně jako přišel ke Kristu. Pracoval na tom, aby uvedl člověka do podmínek tělesných i mravních slabostí, aby ho mohl jednoduše překonat, a potom jásat nad jeho záhubou. A byl úspěšný v pokušení člověka při jeho holdování chuti, nehledě na výsledky. Moc dobře ví, že pro člověka je nemožné oprostit se od svých závazků k Bohu a bližním, zatímco poškozuje schopnosti, které mu Bůh dal. Mozek je základem těla. Pokud se bystré schopnosti stanou omámenými skrze nestřídmost jakéhokoliv druhu, nebudou věčné věci rozeznatelné. *Con 56.3*

22. Kristova střídmost

Bůh nedává člověku žádné povolení přestoupit zákon jeho bytí. Ale člověk, protože se oddává satanovým pokušením v holdování nestřídmosti, projevuje vyšší schopnosti pro podřízenost zvířecím choutkám a vášním. Když tyto přemáhají člověka, který byl stvořený jen trochu nižší od andělů – se schopnostmi přístupnými pro nejvyšší rozvoj – se odevzdává pod satanovu kontrolu. A on jednoduše získá přístup k těm, kteří jsou v zajetí choutek a žádostivosti. Pro nestřídmost zapírají někteří jednu polovinu, jiní jednu třetinu svých tělesných, duševních i mravních sil a stávají se hráčkami nepřítelů. *Con 57.1*

Ti, kteří chtějí mít jasnou mysl pro rozeznání satanových svodů, musí mít své tělesné tužby pod kontrolou rozumu a svědomí. Mravní a pevné skutky vyšších schopností mysli, jsou podstatou dokonalosti Kristova charakteru a síla nebo slabost mysli, má mnoho co do činění s naší užitečností v tomto světě a s naším konečným spasením. Nevědomost, která se projevuje vzhledem k Božímu zákonu v naší tělesné přirozenosti je žalostná. Nestřídmost jakéhokoliv druhu je přestoupení zákonů našeho bytí. Slabomyslnost se hrozivě rozmáhá. Hřích je učiněn atraktivním tím, že se zahaluje do světla, které na něho vrhá satan a je velmi potěšen, když může udržovat křesťanský svět v jeho denních zvycích pod tyranii tradic jako pohanů a když dovolují choutkám, aby jim vládly. *Con 57.2*

Kdyby inteligentní mužové a ženy měli své mravní zásady jakýmkoliv pokušením ochromeny, tak jsou ve svých mnohých zvycích povzneseni jen o trochu málo nad pohany. Satan neustále odtahuje lidi od spásného světla ke zvykům a způsobům nemajícím ohled na tělesné, duševní a mravní zdraví. Velký nepřítel ví, že pokud převládá chuť a vášně, zdraví těla a díla intelektu jsou obětovány na oltář sebeuspokojování a člověk je přiveden do okamžité zkázy. Pokud osvětlený rozum drží vládu ve svých rukou, a kontroluje nízké zvířecí pudry, udržuje je pod nadvládou mravních sil, tak satan dobře ví, že jeho moc zvítězit je velice malá. *Con 58.1*

V našich dnech lidé hovoří o době temna a chlubí se pokrokem. Ale tímto pokrokem se nesnížilo zlo ani zločinnost. Litujeme, že zmizela přirozená jednoduchost v našich životech a rozšířilo se užívání mnoha umělých výrobků. Zdraví, síla, krása a dlouhý život, které byly běžné v takzvané „době temna“, jsou nyní vzácné. Téměř všechno žádoucí je obětováno k vyrovnání se s požadavky módního života. *Con 58.2*

Velká část křesťanského světa nemá právo se nazývat křesťany. Jejich zvyky, jejich extravagance, ale hlavně nakládání s jejich vlastními těly, je přestupováním fyzických zákonů a je to v rozporu s Biblií. Svým způsobem života si sami vytvářejí tělesné utrpení a duševní i mravní poklesky. *Con 58.3*

Svémi podvody satan v mnoha ohledech učinil domácí život jedním z břemen plných starostí a komplikací. Za důvod si vybral vyhovění požadavkům módy. Jeho záměrem je udržet myšlení tak plně zaměstnané věcmi tohoto života, že potom mohou věnovat vyšším zájmům jen velmi malou pozornost. Nestřídmost v jídle a v oblékání tak zcela naplnila myšlenky křesťanů, že nemají čas chápat rozumně zákony svého bytí, aby je mohli poslouchat. Hlásání jména Kristova má potom jen velmi malý účinek, pokud život nesouhlasí s Boží vůlí zjevenou v Písmu. *Con 58.4*

Na poušti pokušení Kristus zvítězil nad chutí. Jeho příklad sebezapření a sebeovládání, když trpěl hlodající bolestí hladu, je výtkou křesťanskému světu pro jejich hýření, a dokonce obžerství. V dnešní době je vydáno devětkrát více prostředků na uspokojení chuti a holdování hloupým i škodlivým touhám, než je dáváno na podporu Kristova evangelia. *Con 59.1*

Kdyby byl Petr na zemi, nabádal by nyní vyznávající následovníky Krista, aby se zdržovali tělesných žádostí, které bojují proti duši. A Pavel by vyzýval obvykle sbory, aby se očistili „*od všechlíké poškrvny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží*“ (2 K 7,1). A Kristus by vyhodil z chrámu všechny ty, kteří jsou poskvrněni používáním tabáku, protože znečišťují Boží svatyni svým cigaretovým dechem. Takovým věřícím by řekl stejně jako Židům: „*I učil je, řka jim: Zdaliž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů.*“ (Mk 11,17) Takovým bychom řekli: „Vaše nesvaté oběti z vyhozených papírků od tabáku znečišťují chrám a jsou Bohu ohavností. Vaše bohoslužba není přijatelná, protože vaše těla, která by měla být

chrámem Ducha Svatého, jsou poskvrněna. Zároveň také skrz holdováním svým nepřírozeným choutkám vykrádáte Boží pokladnici s mnohými bankovkami.“ *Con 59.2*

Kdybychom viděli vyvýšenou korouhev ctnosti a zbožnosti, tak bychom se jako křesťané měli zaměřit na své dílo jednotlivě, abychom kontrolovali choutky a požitkářství, které působí proti moci pravdy, oslabuje mravní schopnosti odolat a zvítězit nad pokušením. Jako Kristovi následovníci bychom měli v jídle i v pití jednat zásadově. Když uposlechneme apoštolova příkazu: „*Proto buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite,*“ (1 K 10,31) tak tisíce korun, které jsou nyní obětovány na oltář škodlivým touhám, poplynou do Boží pokladnice. Rozmnoží publikace v různých jazycích, aby byly roztroušeny jako listí na podzim. Budou založeny misie v jiných národech a potom budou následovníci Krista vskutku světlem světa. *Con 60.1*

Nepřítel duší pracuje v těchto posledních dnech s větší mocí než dříve, aby dokončil zničení člověka skrze holdování chutím a vášním. A mnozí, kteří jsou drženi satanem pod mocí závislosti na chuti jsou též takzvaní následovníci Krista. Prohlašují, že ctí Boha, zatímco jejich bohem je jejich chuť. Jejich nepřírozené touhy po těchto požitcích nejsou kontrolovány rozumem ani zdravým uvažováním. Ti, kteří jsou otroci tabáku, budou vidět, jak jejich rodiny trpí nedostatkem životních potřeb a nemají ani na nezbytnou stravu. Přesto jim chybí pevná vůle k zřeknutí se svého tabáku. Volání jejich chuti převažuje nad přirozeným citem. Ovládá je pouze jejich nezkrotná vášně. Věc křesťanství, a dokonce i lidskosti, by v žádném případě nebyla trvalá, pokud by to záviselo na těch, kteří ze zvyku používají tabák a alkohol. Pokud by používali prostředky pouze jednostranně, pokladnice Boží by nebyla naplněná, ale oni by měli svůj tabák a alkohol, protože uctíváče tabáku se nevzdá své chuti, aby ji obětoval pro Boží věc. *Con 60.2*

Pro takového člověka je nemožné, aby rozpoznal závazná tvrzení a svatost Božího zákona, protože jejich mozek a nervy jsou umrtvené používáním narkotik. Nemohou ohodnotit vykoupení nebo ocenit hodnotu věčného života. Požitkářství tělesných chutí bojuje proti duši. Apoštol nejpůsobivějším jazykem adresuje křesťanům: „*Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.*“ (Ř 12,1) Pokud je tělo prosáklé alkoholem a znečištěné tabákem, není svaté a přijatelné Bohem. Satan ví, že to tak je, a proto přináší svá pokušení v otázce chuti, aby nás přivedl do otroctví této tendence, a tak dokonal naši zkázu. *Con 61.1*

Židovské oběti byly všechny prohlíženy a bedlivě zkoumány, aby kněží viděli, jestli je na nich nějaká poskvrna, nebo zda jsou pošpiněni nemocí. Již sebemenší nedostatek nebo nečistota byly dostatečným důvodem pro kněze k odmítnutí oběti. Oběť musí být zdravá a hodnotná. Apoštol má na zřeteli požadavky Boží určené Židům a jejich obětí, když tím nejnaléhavějším způsobem žádá své bratry, aby vydávali svá těla jako živou oběť. Ne nemocná, slábnoucí oběť, ale živá oběť, svatá a Bohu libá. *Con 61.2*

Kolik lidí chodí do domu Božího se svými slabostmi, kolik jich přijde pošpiněných holdováním vlastním choutkám! Ti, kteří se takto zneuctili vlastními zlozvyky, pak ve shromážděních k uctívání Boha, vysílají ze svých nemocných těl takové výpary, které jsou nechutné pro lidi okolo nich. Jak jen urážlivé to musí být pro čistého a svatého Boha! *Con 61.3*

Velká část všech slabostí, které sužují lidskou rodinu, jsou výsledkem jejich vlastních zlovyků. Jsou totiž dobrovolně neznalí nebo nevšímaví k světlu, které Bůh dal ve vztahu k zákonům jejich života. Srdce nemůže podporovat posvěcení se Bohu, zatímco se smysly uspokojují požitkářstvím a libostí. Nemocné tělo a porušená mysl, díky neustálému oddávání se škodlivým choutkám, činí nemožné posvěcení těla a ducha. Apoštol rozuměl důležitosti zdravých podmínek těla pro úspěšnou dokonalost křesťanovy povahy. Praví: „*Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný.*“ (1 K 9,27) Zmiňuje se o ovoci Ducha, mezi kterým je střídmost. „*Nebo kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.*“ (Ga 5,24) *Con 61.4*

Mužové a ženy se oddávají své chuti na úkor zdraví a rozumu, takže se nemohou radovat z plánu spasení. Jaký přínos může někdo takový získat z pokušení Krista na poušti a z vítězství, které on nabyl v otázce chuti. Je pro ně nemožné mít povznesené pohledy na Boha a uvědomit si požadavky Jeho zákona. Navržení Kristovi následovníci zapomínají na velkou oběť, kterou za nás učinil. Majestát nebes, aby přinesl spasení až na jejich dosah, byl zničen, pohmožděn a trpěl. Stal se Mu-

žem bolesti a smířil se s žalem. Na poušti pokušení odolal satanu, i když byl pokušitel zahalen rouchem nebes. Kristus, který byl také přiveden do velkého tělesného utrpení, odmítl se podvolit jedinému bodu, nehledě k tomu, že mu byla představena nejlichotivější lákadla, aby ho podplatila a ovlivnila ke vzdání se své bezúhonnosti. „Všechna tato pocta, všechno bohatství a sláva,“ pravil podvodník, „já ti dám, pokud pouze uznáš moje práva.“ *Con 62.1*

Kristus byl pevný. O, kde by nyní bylo spasení lidstva, kdyby byl Kristus mravně nepevný a slabý jako je člověk? Není divu, že když padlý velitel – dobytý nepřítel – opustil poušť pokušení, naplnila se nebesa radostí. Kristus má od svého Otce moc dát svoji božskou milost a sílu člověku – umožnit nám zvítězit skrze jeho jméno. Je jen málo opravdových následovníků Krista, kteří si zvolili se s ním zapojit do díla odolávání satanovým pokušením, jakým způsobem on odolal a zvítězil.

Con 63.1

Vyznávající křesťané, kteří si libují v setkávání se k radovánkám, libostem a oslavování, nemohou ocenit Kristův spor na poušti. Tento příklad jejich Pána v překonání satana je pro ně neviděn, neslyšen. Toto nekonečné vítězství, které pro ně Kristus v plánu vykoupení získal, je bezvýznamné. Nemají nějaký zvláštní zájem o podivuhodné pokoření se našeho Spasitele a o muka a utrpení, které pro hříšného člověka vydržel, zatímco jej satan svíral svými rozličnými pokušeními. Scenérie zkoušky Krista na poušti byla základem plánu spasení a dává padlému člověku klíč, kterým může v Kristově jménu zvítězit. *Con 63.2*

Mnozí vyznávající křesťané se na tuto část Kristova života dívají, jakoby se dívali na obyčejné válčení mezi dvěma králi. Jakoby to nemělo žádný zvláštní význam pro jejich vlastní život a charakter. Proto způsob boje Kristova a podivného vítězství si vyzískalo jen jejich malý zájem. Jejich vnímavé schopnosti jsou otupeny satanovými triky, takže nemohou rozeznat, že ten, který trápil Krista na poušti, byl rozhodnut ho oloupit o Jeho bezúhonnost jako Syna Nekonečného, bude jejich protivníkem až do konce času. I když padl v přemožení Krista, jeho moc nad člověkem není oslabena. Všichni jsou osobně vystaveni pokušením, nad kterými Kristus zvítězil, ale je pro ně zajištěna síla ve všemohoucím jméně velkého Dobývatele a všichni si musí přijít individuálně sami za sebe. Mnozí padají v úplně stejných pokušeních, jimiž útočil satan na Krista. *Con 63.3*

I když Kristus získal pro člověka nedocenitelné vítězství v překonání satanových pokušení na poušti, tak člověk z něho nebude mít užitek dřív, dokud také nezíská vítězství sám pro sebe a sám za sebe. *Con 64.1*

Člověk je nyní ve výhodě nad Adamem v boji se satanem, protože má jeho zkušenost neposlušnosti a následujícího pádu, aby byl varován a vyhýbal se jeho příkladu. Člověk má také příklad Kristův v překonání různých choutek nastražených satanem při pokušeních, v poražení mocného nepřítel v každém bodě a v dokončení vítězství v každém střetnutí. Pokud člověk klopýtá a padá do satanových pokušení, je bez omluvy, protože má Adamovu neposlušnost jako varování, život Vykupitele světa jako příklad poslušnosti a sebezapření a zaslíbení Krista, že „kdož zvítězí, dám jsemu seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ *Con 64.2*

23. Nezkrrotnost v náboženském rouchu

Vyznávající křesťané se zapojují do různých oslav, zábav a radovánek, které zneuctívají náboženství Ježíše Krista. Je nemožné pro ty, kteří se baví na církevních večírcích, festivalech a četných zábavách, aby měli žhavou lásku a svatou úctu k Ježíši. Jeho slova varování a pokynů v jejich myslích nemají žádné váhy. Měl by Kristus přijít do shromáždění těch, kteří jsou pohlceni svými hrami a lehkovážnými radovánkami? Byla by slyšet velebná melodie jeho hlasu, požehnávající slovy: „Pokoj tomuto domu?“ Jak by se Spasitel světa radoval z těchto výjevů veselosti a pošetilosti? *Con 64.3*

Křesťané a svět se při těchto slavnostních příležitostech spojují v srdci i duchu. Muž bolesti, který poznal utrpení, by v takových zábavných místech nenašel přivítání. Milovníci radovánek a přepychu, bezstarostní a prostopášní, jsou shromážděni do těchto pokojů a všude je vidět třpyt a pozlátko módy. Dekorace křížů ze zlata a perel, které představují ukřižovaného Vykupitele, zdobí jejich členy. Ale Ten, kterého tyto drahé šperky představují, zde nenachází ani uvítání ani místo. Jeho přítomnost by omezovala jejich veselí a jejich smyslnou zábavu, připomínala by jim jejich zanedbanou povinnost i skryté hříchy, které způsobily to jeho zarmoucené vzezření a smutné oči plné slz. *Con 65.1*

Přítomnost Krista by byla při těchto zábavných setkáních zřetelně trapná. Samozřejmě, nikdo by ho tam nemohl pozvat, protože jeho tvář je zohyžděna utrpením víc, než synů člověka, kterému se díky těmto skutečným zábavám, vyhlazuje Bůh pryč z jejich mysli a činí širokou cestu hříšníkovi přitažlivější. Kouzla těchto vzrušujících scén kazí rozum a ničí úctu k svatým věcem. Kazatelé, kteří tvrdí, že jsou Kristovými reprezentanty, se často v těchto lehkovážných pobaveních ujímají vedení. „*Vy jste,*“ praví Kristus, „*světlo světa... Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.*“ (Mt 5,16) *Con 65.2*

Jakým způsobem září světlo pravdy z této bezstarostné a požitkářské společnosti? Vyznávající následovníci Ježíše Krista, kteří se oddávají radovánkám a oslavování, nemohou být spoluúčastníky Krista v jeho utrpení. Neuvědomují si jeho úděl. Nechtějí hloubat nad sebezapřením a obětováním se. Jen velmi málo je zajímá studium zřetelných bodů historie Kristova života, na kterých spočívá plán vykoupení, ale napodobují starověký Izrael, který jedl, pil a hrál hry. Abychom dobře napodobili vzor, musíme bedlivě studovat jeho konstrukci. Jestli vskutku chceme zvítězit, jako zvítězil Kristus, abychom se mohli přidružit ke krvi obmyté a oslavené společnosti před trůnem Božím, je nanejvýš důležitý, abychom se obeznámili s životem našeho Vykupitele a zapřeli své já jako Kristus. Musíme se setkávat s pokušeními a překonávat překážky. Díky těžkostem a utrpení ve jménu Ježíše pak vítězil jako vítězil On. *Con 66.1*

Velká Kristova zkouška na poušti v otázce chuti měla člověku zanechat příklad sebezapření. Tento dlouhý půst měl usvědčit člověka o hříšnosti věcí, kterým takzvaní křesťané holdují. Vítězství, které Kristus získal na poušti, mělo člověku ukázat hříšnost těch stejných věcí, ve kterých má takové zalíbení. Kdyby satan se svou důvtipností získal vítězství, člověk by byl připoután silou chuti v řetězech požitkářství, na jejichž zlomení neměl dostatek mravní síly. Kristova lidskost sama o sobě by nikdy nemohla takovou zkoušku vydržet, ale jeho božská moc spojená s lidstvím obdržela pro člověka nekonečné vítězství. Náš reprezentant v tomto vítězství pozvedl lidskost na mravních Božích vahách. *Con 66.2*

Křesťané, kteří rozumí tajemství zbožnosti a vysoko hodnotí jeho snahu o smíření, ti, kteří si představí v Kristově utrpení na poušti vítězství pro ně získané, uvidí zřetelný kontrast mezi těmito věcmi a církevními setkáními za účelem zábav a oddávání se chutím, se pohoršeně odvrátí od těchto hýřivých scén. Křesťané by byli velmi posílněni, kdyby se upřímně a vážně porovnali s ryzími pravidly Kristova života. Četné večírky, festivaly a pikniky (Poznámka: výraz, který byl použit Ellen White se vztahuje na módní a často veřejné společenské zábavy, při nichž každý člověk přispěl na společný stůl jídlem. Pikniky čtvrtého července – americký svátek Dne nezávislosti, pozn. překladatele – se někdy podobaly cirkusu nebo pouti. Slovo, které je používáno dnes, většinou

označuje venkovní rekreace ve stylu doporučeném Ellen G. White, kterých se účastní jedna či více rodin. – Správci Ellen White), které pokouší chuť k nestřídmosti a zábava, která vede k lehkovážnosti a zapomnění na Boha, nenachází svolení v příkladu Krista, Vykupitele světa, jediného bezpečného vzoru k následování pro člověka, aby zvítězil jako zvítězil Kristus. *Con 67.1*

Představujeme dokonalý Vzor všem křesťanům: „*Vy jste světlo světa. Nemůžete město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž jsou v domě. Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.*“ (Mt 5,14-16) *Con 67.2*

Nebeské světlo má být odráženo Kristovými následovníky světa. Životní prací křesťana je směřovat mysl hříšníků k Bohu. Křesťanský život by měl probrat v srdcích světáků vysoké a povznesené pohledy na čistotu křesťanského náboženství. Toto učiní věřící solí země, záchrannou mocí na světě, protože vyvinutý křesťanský charakter je souladný v každé své části. *Con 67.3*

Chvějeme se o mladé našich dní, díky příkladu, který jim je dáván těmi, kteří se prohlašují za křesťany. Nemůžeme před mládeží zavřít dveře pokušení, ale můžeme je poučit, že jejich slova a jejich skutky budou mít přímý vliv na jejich budoucí štěstí nebo utrpení. Budou vystaveni pokušením. Budou se setkávat s nepřáteli venku i zevnitř. Ale mohou být vedeni, aby stáli pevně ve své bezúhonnosti a měli pevné mravní zásady, vedoucí ke zdolání pokušení. Lekce, které jsou našim mladým dávány profesory, kteří milují svět, dělají velkou škodu. Slavnostní shromáždění, žravé oslavy, loterie, živé a divadelní představení, ty konají dílo, které až k soudu ponese záznam obtížených jejími výsledky. *Con 68.1*

Všechny tyto nedůslednosti schválené náboženskými křesťany pod rouškou křesťanské dobročinnosti, aby byly shromážděny prostředky k zaplacení sborových výdajů, mají svůj vliv na mladé, čímž je činí milovníky rozkoše více než milovníky Boha. Myslí si, že pokud mohou křesťané podpořit a zapojit se do těchto loterií a jevištních oslav, které se spojí se svatými věcmi, proč by měli být v nebezpečí, pokud se zajímají o loterie a zapojují se do hráčství, aby vyhráli peníze pro svou speciální potřebu. *Con 68.2*

Je to satanův nastudovaný plán k zahalení hříchu rouchem světlosti, aby zakryl jeho odpornost a zatraktivnil ho. A kazatelé i lidé vyznávající spravedlnost, se spojují s nepřítelem duší, aby mu pomohli v jeho plánech. Nikdy nebyla taková doba, aby každý člen církve cítil zodpovědnost kráčet pokorně a obezřetně před Bohem, jako je nyní. Marná, zbytečná filosofie, falešná učení a nevíra jsou na vzestupu. A mnozí, kteří nesou jméno Kristova následovníka, hledají skrze hrdost v srdci popularitu a odlučují se od ustanovených zásad. Zřetelné Boží příkazy v jeho Slově jsou vyřazeny, protože jsou tak jednoduché a staromódní, zatímco zbytečné a nezřetelné teorie přitahují mysl a uspokojují fantazii. V takovýchto církevních scénářích je sjednocení se světem, které Slovo Boží neomlouvá. Křesťané a světáci jsou při nich spojeni. *Con 68.3*

Ale apoštol se dotazuje: *Con 69.1*

„*Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beljálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (2 K 6,14-18) *Con 69.2*

Když jsme schopni pochopit pokušení a vítězství Syna Božího během krutého sporu se satanem, měli bychom mít správnější představu o velikosti díla vítězení, které je před námi. Satan věděl, že pokud selže, jeho případ bude beznadějný. Kdyby uspěl, získal by vítězství nad celým lidstvem a jeho život a království, jak si myslel, by bylo založeno. *Con 69.3*

Při setkání vyznávajících křesťanů přehazuje satan náboženské roucho přes falešné záliby a ne-svaté zábavy, aby jim dal vzhled posvátnosti a svědomí mnohých je uchlácholeno, protože tímto jsou zvýšeny prostředky na uhrazení církevních výdajů. Lidé odmítají dávat z lásky ke Kristu. Pro lásku k radovánkám a oddávání se chuti ze sobeckých pohnutek, se ale se svými penězi klidně rozloučí. *Con 70.1*

Je to proto, že snad není moc v Kristově učení o dobročinnosti, v jeho osobním příkladu, že není v Boží milosti moc působit na srdce, aby vedla člověka k oslavování Boha jejich podstatou, že se lidé uchylují k takovým praktikám, aby podpořili sbor? Zranění utrpené na tělesném, duševním i mravním zdraví u takových druhů zábavy a obžerství, není malé. A den konečného zúčtování ukáže duše, které byly ztraceny díky vlivu těchto scén zábavy a pošetilosti. *Con 70.2*

Je žalostnou skutečností, že svaté a věčné úvahy nemají takovou moc otevřít srdce vyznávajících křesťanů, aby dali dobrovolné dary sloužící k šíření evangelia, jakou mají světské slavnosti a veselice. Je smutnou skutečností, že tyto podněty budou převažovat, když svaté a věčné věci nebudou mít žádnou sílu ovlivnit srdce, aby se zapojilo do díla dobročinnosti. *Con 70.3*

Mojžíšův plán ku stanovení poplatků, když byl na poušti, byl vysoce úspěšný. Nebylo potřeba žádného nátlaku. Mojžíš za tím účelem nedělal žádné oslavy a nezval lidi k účasti na radovánkách, tancích a všeobecných zábavách. Ani nezakládal loterie nebo nějaké takové rouhavé zřízení, aby získal prostředky ke vztyčení stánku Božího na poušti. Bůh přikázal Mojžíšovi přijmout dary každého člověka, který dává ochotně ze svého srdce. Dobrovolné dary však přicházely v takovém množství, že Mojžíš prohlásil, že to už stačí, neboť dali bohatě víc, než se mohlo použít v těchto podmínkách. *Con 70.4*

Satanovo pokušení uspělo s věřícími následovníky Krista v bodě oddávání se libostem a chuti. Oděn jako anděl světlosti, bude citovat Písma, aby ospravedlnil pokušení, které staví před člověka, oddat se chuti a světským radovánkám, což vyhovuje tělesnému srdci. Takzvaní následovníci Krista jsou slabí v mravní síle a jsou fascinováni úplatkem, který jim Satan představil, a tím on získává vítězství. Jakkap se Bůh dívá na tyto sbory, které jsou udržovány takovými prostředky? Kristus tyto dary nemůže přijmout, protože Mu nebyly dány z lásky a z odevzdání se Mu, ale kvůli modloslužbě vlastnímu já. Jenže, co by mnozí neudělali z lásky pro Krista, udělají z lásky pro vybrané pohodlí, aby uspokojili chuť, a taky z lásky ke světským zábavám, aby vyhověli svému tělesnému srdci. *Con 71.1*

Kristův spor se satanem na poušti bude každým jeho pravým následovníkem sledován se svatým zájmem. Měli bychom vlastnit pocity nehlubší vděčnosti k našemu Vykupiteli, že nás naučil svým vlastním příkladem, jak odolat a zvítězit nad satanem. Ježíš nenavštěvoval žádné veselice a oslavy, aby docílil vítězství tak podstatného pro naše spasení, ale šel do pusté pouště. Mnozí ani o tomto výjevu z Kristova sporu s padlým vůdcem nepřemýšlejí. Nemají účastenství se svým Vykupitelem. Někteří dokonce pochybují, jestli Kristus skutečně cítil bolesti hladu při svém odepření si jídla během období čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí. *Con 71.2*

Ten, který za nás vytrpěl smrt na golgotském kříži, stejně tak vytrpěl nejhorší bolesti hladu, jakože i za nás zemřel. Toto utrpení nepřišlo dřív, než satan vyrukoval se svými utrpeními. Nepotýkáme se s nějakým méně bdělým nepřítelem. Satan přizpůsobuje svá pokušení našim podmínkám. V každém pokušení představí nějaký úplatek, nějaké zjevné dobro, které se může získat. Ale ve jménu Krista můžeme mít v odolání jeho svodům dokonalé vítězství. *Con 71.3*

Je to více než osmnáct století, kdy Kristus kráčel po zemi jako člověk mezi lidmi. Všude nacházel jen utrpení a neštěstí. Jaké pokoření na straně Krista! Přestože byl Bohem, vzal na sebe podobu služebníka. V nebi byl bohatým, korunovaným slávou a úctou, a jen v našem zájmu se stal chudým. Jaký skutek blahosklonnosti Pána života a slávy, aby mohl pozdvihnout padlého člověka! *Con 72.1*

Ježíš nepřišel k lidem s příkazy a výhrůžkami, ale s láskou, která nemá srovnání. Láska plodí lásku, a tak se Kristova láska zjevila na kříži, usilující o získání hříšníka. Připoutávajíc ho pokáním, které činí ke kříži, věřícího a chválícího nesrovnatelné hloubky Spasitelovy lásky. Kristus přišel na svět, aby dokončil mnohým jejich spravedlivý charakter a pozdvihl padlé lidstvo. Ale pouze pár milionů v našem světě přijme spravedlnost a znamenitost jeho charakteru a naplní požadavky dané k zajištění jejich štěstí. *Con 72.2*

Pokud jsou následovány jeho pokyny a jeho svatý život, vydrží nátlak proudu fyzické a mravní ubohosti, který tak pošpinil mravní obraz Boží v člověku, stěží nese podobu ušlechtilého Adama, když byl v Edenu ve své svaté nevinnosti. Každý Boží zákaz je pro zdraví a věčné bytí člověka. V poslušnosti všech Božích požadavků budou pokoj a štěstí doprovázeny studem, nebo výčitkami svědomí. *Con 72.3*

Ale jen nemnozí z křesťanského světa následují svého Mistra ve směru pokorné poslušnosti, rostoucí v svatosti a dokonalosti křesťanského charakteru. Velice se rozšiřují nestřídmost a bezuzdnost a nabírají širokého rozsahu pod rouškou křesťanství. Tento žalostný stav věcí není proto, že člověk není poslušný Božímu zákonu, ale protože jejich srdce se pozvedla ve vzpouře jeho svatým pravidlům. *Con 73.1*

Pokání k Bohu, protože Jeho zákon byl přestoupen, též víra v Ježíše Krista, jediné ty mají smysl. Jimi můžeme být pozdviženi do čistého života a smíření s Bohem. Když všechny hříchy, které přinesly hněv Boží na města a národy, byly plně pochopeny, jejich nepřátelé a pohromy byly nalezeny jako výsledky nekontrolovaných chutí a vášní. *Con 73.2*

24. Více než jeden pád

Kdyby lidstvo přestalo padat, když byl Adam vyhnán z Eden, byli bychom nyní mnohem více ve zlepšených psychických, duševních i mravních podmínkách. Ale zatímco člověk želí pádu Adama, který vyústil v takovou nevyslovitelnou bídu, neposlouchají nařízení vyjádřená Bohem, stejně jako Adam, i když mají jeho příklad, který je měl varovat, aby nepřestoupili zákon Boží, jako on. Kéž by člověk přestál padat s Adamem! Zde ale je následek pádů. Lidé si neberou varování z Adamovy zkušenosti. Holdují chuti a vášni v přímém rozporu s Božím zákonem a ve stejnou dobu nepřestávají reptat nad Adamovým pádem, který přinesl do světa hřích. *Con 73.3*

Od Adamových dnů až po ty naše nynější byly řady pádů. Každý větší než ten předchozí, a to ve všech druzích zločinnosti. Bůh nestvořil lidstvo tak zbaveného zdraví, krásy a mravní síly, jaká nyní na světě existuje. Nad lidstvem se hrozivě rozmáhají nemoci všech druhů. Toto není ze zvláštní Boží prozřetelnosti, ale úplně v rozporu s jeho vůlí. Přišlo to s lidským pohrdáním pravými úmysly, které Bůh ustanovil, aby člověka ochraňovaly od strašného existujícího zla. Poslušnost Božího zákona v každém ohledu, by zachránila člověka od nestřídmosti, nemravnosti a veškerých nemocí. Nikdo nemůže přestupovat přírodní zákon, aniž by utrpěl trest. *Con 74.1*

Jaký člověk by za jakoukoliv sumu peněz vědomě prodal své duševní schopnosti? Kdyby mu někdo nabídl peníze, aby se vzdal svého rozumu, odvrátil by se s nechutí od tohoto bláznivého návrhu. Přesto tisíce se vzdávají zdravého těla, síly rozumu a povznesení duše, v zájmu ukojení své chuti. Místo aby získávali, tak pouze ztrácejí. Neuvědomují si toto, protože mají zatemněné smysly. Prodali Bohem dané schopnosti. A proč? Odpovězte. Plazící se smyslnost a degradující neřesti. Je vyhověno uspokojení chuti za cenu zdraví a rozumu. *Con 74.2*

Kristus začal dílo vykoupení, tam, kde začala zkáza. Učinil opatření k znovu dosazení člověka do božské čistoty, pokud přijme pomoc mu přinesenou. Skrze víru v jeho všemocné jméno – jediné jméno dané pod nebem, kterým můžeme být zachráněni – může člověk zvítězit nad chutí a vášní. Skrze svou poslušnost k zákonu Božímu, zaujme zdraví místo slabosti a zkažených nemocí. Ti, kteří vítězí, budou následovat příklad Krista uváděním tělesných choutek a vášní pod kontrolu osvětleného svědomí a rozumu. *Con 74.3*

Pokud kazatelé, kteří kážou evangelium, budou konat svou povinnost, a sami se stanou příklady Božímu stádu. Jejich hlasy budou vyzdvihnuty jako trubka, aby lidu ukázaly jejich přestoupení a domu izraelskému jejich hříchy. Kazatelé, kteří nabádají hříšníky k obrácení, by měli zřetelně definovat, co hřích je a co je pokání z hříchu. Hřích je přestoupení Zákona. Odsouzený hříšník musí vykonávat pokání k Bohu za přestoupení Jeho zákona a mít víru v našeho Pána Ježíše Krista. *Con 75.1*

Apoštol nám dává přesnou definici hříchu. „Hřích je přestoupení zákona.“ Nejširší třída Kristových vyznávajících poslů jsou slepými vůdci. Odvádí lidi od stezky bezpečí tím, že jim představují požadavky a zákony pradávného Božího zákona jako despotické a kruté. Dávají hříšníku povolení, aby překračoval hranice Božího zákona. V tomto jsou jako velcí nepřátelé duší, otvírajíce před nimi život svobody v přestupování Božích přikázání. S touto bezzákonnou svobodou jsou základy mravní zodpovědnosti pryč. *Con 75.2*

Ti, kteří následují tyto slepé vůdce, zavírají cesty svých duší k přijetí pravdy. Nedovolí pravdě svými praktickými postoji, aby ovlivnila jejich srdce. Největší počet lidí svírá své duše predsudky proti nové pravdě, a také proti zřetelnému světlu, které ukazuje správně představovaní staré pravdy, Zákon Boží, který je tak starý jako sám svět. Neukázněnost a nestřídmost se těší z často opakovaných tvrzení, že Zákon deseti přikázání není zavazující v tomto zřízení. Tak lakomství, krádeže, křivopřísežnictví a zločinnost každého charakteru jsou provozovány pod rouškou křesťanství.

Con 75.3

25. Zdraví a štěstí

A proč by člověk tyto věci nemohl dělat, když Zákon, který je zakazuje, je zrušen? Žádná zpráva ze země nebo z nebe nemůže přesvědčivě ovlivnit nestřídmé a neukázněné, kteří jsou oklamáni teorií, že zákony deseti přikázání jsou zrušeny. Mnozí takzvaní kazatelé Krista nabádají lidi k svatosti života, zatímco sami se oddávají síle chuti a znečištění tabákem. Tito učitelé, kteří vedou lidi k opovrhování tělesnými i mravními zákony, budou mít hrozný záznam, se kterým se budou muset co nevidět setkat. *Con 76.1*

Zdraví, pravda a štěstí nemohou být nikdy upevněny bez moudrého poznání a plné poslušnosti Božího zákona a dokonalé víry v Ježíše Krista. Pán nepoužívá žádného jiného prostředníka, skrze kterého dosáhne lidských srdcí. Mnozí vyznávající křesťané to potvrzují, že používáním tabáku holdují špinavému, drahému a škodlivému zvyku. Ale omlouvají se tím, že říkají, že zvyk je již vytvořen a nemohou nad ním zvítězit. V tomto doznání vyznávají poctu satanu, říkajíce svými skutky, když ne svými slovy, že i když Bůh je mocný, satan má větší moc. Slovy říkají: „My jsme služebníky Ježíše Krista,“ zatímco jejich skutky říkají, že se podřizují satanově vládě, protože je to stojí méně obtíží. Jsou to vítězství jaká vítězil Kristus? Anebo to znamená, že je ovládá pokušení? A výše uvedená omluva je potvrzena lidmi v službě, kteří se prohlašují za Kristovy vyslance. *Con 76.2*

Mnoho je pokušení a soužení na každé straně, která mají zničit šance mladých lidí, jak zde na světě, tak i v budoucnu. Ale jediná bezpečná stezka pro mladé i staré je žít v přímém souhlasu se zásadami tělesného a mravního zákona. Stezka poslušnosti je jedinou stezkou vedoucí k nebi. Ti, kteří propadli závislosti na alkoholu a tabáku, by občas dali jakoukoliv sumu peněz, kdyby mohli takovým konáním překonat své chutě pro tyto požitky ničící tělo a duše. A ti, kteří nepodrobí své chutě a vášně nadvládě rozumu, jim budou holdovat na účet fyzických a mravních závazků. *Con 76.3*

Oběti zvrácených chutí, poháněny satanovými neustálými pokušeními, budou hledat požitkářství na úkor zdraví, dokonce života, budou chodit do bran Božích jako samovrazi. Mnozí tak dlouho dovolovali svému zvyku, aby jim vládl, že se stali otroky chuti. Nemají mravní odvahu vytrvat v sebezapření a vydržet na určitou dobu utrpení omezením a zapřením chuti, aby ovládli své neřesti. Tato třída odmítá vítězit, jako vítězil jejich Vykupitel. Nevydržel Kristus tělesné utrpení a duševní muka pro poučení na účet člověka? *Con 77.1*

Mnozí tak dlouho nechávali chuť a touhu ovládat svůj rozum, že nemají morální sílu, aby vytrvali v sebezapření na nějakou dobu, dokud zneužitá přirozenost se opět neuchopila své práce a zdravé skutky se v nich neusadily. Velmi mnoho lidí se zkaženými chutěmi couvají při myšlence omezení jejich stravy a pokračují ve svých nezdravých choutkách. Nejsou ochotni zvítězit jako jejich Vykupitel. *Con 77.2*

Jaká scénérie jedinečného utrpení byl tento téměř šestitýdenní půst, zatímco Ježíš byl napaden těmi nejprudšími pokušeními! Jak málo lidí může porozumět Boží lásce k padlému lidstvu, pro kterou svému božskému Synu neodepřel, aby na sebe vzal pokoření lidskosti. Dal svého draze milovaného k zahanbení a utrpení, aby mohl přivést mnoho synů a dcer k slávě. *Con 77.3*

Když hříšný člověk může poznat nepopsatelnou Boží lásku v oběti svého Syna, aby za něj zemřel na kříži, měli bychom tedy dobře pochopit, že vítězství je nekonečný zisk, jenž je podobný Kristovu vítězství. A měli bychom pochopit, že to je věčná ztráta, pokud získáme celý svět se všemi jeho radostmi a slávou, a přesto ztratíme svou duši. Nebe je dostatečně levné. *Con 78.1*

Hlas z nebe na březích Jordánu, doprovázený zjevením vynikající slávy, prohlásil Krista za Syna Věčného. Satan se měl osobně setkat s Hlavou království, které přišel svrhnout. Pokud padne, věděl, že bude ztracen. Proto moc jeho pokušení byla ve shodě s největším cílem, který buď ztratí, nebo ho získá. Po čtyři tisíce let, od té doby, co bylo Adamovi řečeno, že símě ženy potře hadovu hlavu, plánoval svůj způsob útoku. *Con 78.2*

Vyvinul nejmocnější vlastní úsilí, aby zvítězil nad Kristem, který trpěl strašnými bolestmi hladu, v otázce chuti. Získané vítězství bylo naplánováno, nejen aby položilo příklad těm, kteří padli pod moc chuti, ale aby kvalifikovali Vykupitele pro Jeho speciální poslání, tedy dosáhnutí úplných

hloubek lidské bídy. Jenom zakoušením síly satanova pokušení sám na sobě a lidského utrpení a slabostí, by věděl, jak pomoci těm, kteří by měli vyvinout snahy, aby si pomohli sami. *Con 78.3*

Žádná suma peněz nemůže koupit byť jedině vítězství nad pokušeními satana. Ale to, co je k získání peněz bezcenné, co je bezúhonné, stanovené snahami a mravní silou, získá skrze Kristovo jméno ušlechtilá vítězství v otázce chuti. Co když tento spor člověka dokonce zaplatí svým životem? Co když otroci neřestí skutečně zemřou v zápase o osvobození se z kontrolující moci chuti? Zemřou v dobrém případě. A jestliže vítězství bude získáno za cenu lidského života, není to tak draze získané, jestli vítěz může vstát při prvním vzkříšení a mít odměnu vítěze. *Con 78.4*

Potom je všechno získáno. Ale život nebude ukřižován v zápase při vítězství zvrácených chutí. A je jistou věcí, že dokud nezvítězíme, jako zvítězil Kristus, nemůžeme sedět při Jeho trůnu. Ti, kteří v tváři světla a pravdy ničí duševní, mravní a tělesné zdraví požitkářstvím různého druhu, ztratí nebesa. Obětují své Bohem dané schopnosti modlám. Bůh si zasluhuje a požaduje naše první nejvznešenější a nejsvatější city. *Con 79.1*

Za nekonečnou cenu koupil Kristus, náš Vykupitel, každou schopnost, také naši samotnou existenci. Všechna naše životní požehnání byla koupena pro nás za cenu jeho krve. Měli bychom přijmout požehnání a zapomenout na Boží požadavky? Máme jíst a pít jako hovádka a již se více nespojovat s Boží myšlenkou a každou dobrou věcí, ze které se radujeme víc než hloupá zvířata? *Con 79.2*

Ti, kteří věnují veškeré své úsilí ve jménu Dobyvatele, aby zvítězili nad každou nepřirozenou tělesností chutě, nezemřou v rozporu. Ve svých snahách po ovládnutí chuti se staví do správného vztahu k životu, aby se mohli radovat ze zdraví, z přízně Boží a měli správný směr, tedy věčný život. *Con 79.3*

Tisíce neustále prodávají tělesnou i duševní a mravní pevnost za potěšení z chuti. Každá ze schopností má svou zjevnou službu, a přesto mají všechny na sobě vzájemnou závislost. A pokud je opatrně uchována rovnováha, budou udrženy v souladné činnosti. Ani jedna z těchto schopností nemůže být oceněna korunami a halíři. A přesto jsou prodávány za dobrou večeři, za alkohol, za tabák. A zatímco jsou ochromeni požitkářstvím chuti, satan kontroluje mysl a vede k různým druhům zločinnosti a špatnosti. Bůh je šťasten, že nám může uchovat všechny schopnosti ve zdravé pevnosti, že můžeme mít jasné vědomí jeho požadavků a dokonalou svatost v Jeho bázni. *Con 79.4*

26. Cizí oheň

Nádab a Abijů, synové Áronovi, kteří sloužili v svaté kněžské službě, dobrovolně popíjeli víno, jak bylo jejich zvykem, potom šli sloužit Bohu. Kněží, kteří pálili před Bohem kadidlo, měli používat oheň z Božího podpalu, který hořel dnem i nocí a nikdy neuhasl. Bůh dal jednoznačné směrnice, jak se má vést každá část jeho služby, tak aby všechno spojené s jeho svatou bohoslužbou mohlo být i v souladu s jeho svatým charakterem. A jakákoliv odchylka od výslovných Božích nařízení ve spojení s jeho svatou službou měla být potrestána smrtí. *Con 80.1*

Žádná oběť by nebyla Bohu přijatelná, jestliže by nebyla osolena a okořeněna božským ohněm, který představoval spojení mezi Bohem a člověkem, otevřeným samotným Ježíšem Kristem. Svatý oheň, který měl být umístěn na kadidelnici, hořel věčně. A zatímco lidé byli venku, upřímně se modlíce, kadidlo zapálené svatým ohněm bylo pozdvíženo před Bohem a smísilo se s jejich modlitbami. Toto kadidlo bylo symbolem prostřednictví Krista. *Con 80.2*

Áronovi synové vzali obyčejný oheň, který Bůh nepřijal, a nabídli tuto pohanu nekonečnému Bohu tím, že před něj představili tento cizí oheň. Bůh je strávil ohněm, neboť jasně pohrdli Jeho výslovnými příkazy. Všechny jejich skutky byly jako oběť Kaina. Nebyl zde představen božský Spasitel. Kdyby tito synové Áronovi plně kontrolovali své rozumové schopnosti, rozpoznali by rozdíl mezi obyčejným a posvěceným ohněm. Uspokojování chuti znehodnocovalo jejich schopnosti. Také zastíralo jejich rozum, takže jejich moc bystrosti byla ta tam. Plně rozuměli svatému znaku této typické služby a strašné vážnosti i zodpovědnosti převzaté v představení se před Boha, aby mohli sloužit svatou službu. *Con 81.1*

Někteří se mohou ptát, jak mohli být synové Áronovi zodpovědní, když jejich intelektu byly tak ochromeny opojením, že nebyli schopni rozpoznat rozdíl mezi svatým a obyčejným ohněm. Když si přiložili hrníček ke svým rtům, tak tehdy se učinili odpovědnými za své skutky spáchané pod vlivem vína. Holdování chuti stálo tyto kněze život. Bůh výslovně zakázal používání vína, jehož vlivem by byl zastřen rozum. *Con 81.2*

„Mluvil také Hospodin Áronovi, řka: Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete mítí vcházení do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení věčné to bude po rodech vašich); Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvěceným, a mezi čistým a nečistým; Též abyste učili syny Izraelské všechněm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše.“ (Lv 10,8-11) Con 81.3

Zvláštní Boží nařízení k Hebrejům zmiňující se o používání opojných nápojů mělo být dodržováno v tomto zřízení. Ale mnozí, kteří v naší zemi mají tu největší zodpovědnost, jsou v mnoha případech otroky alkoholu i tabáku. *Con 82.1*

Mnozí soudci v našich soudech, kteří vynášejí rozsudky viny a nevinu, jsou pijani opojných nápojů a požívači tabáku. A zatímco jsou pod vlivem těchto věcí, které zastírají rozum a znehodnocují duši, je vydáván soud nad svobodou a životem spolubližních. *Con 82.2*

Zvrácené rozsudky v mnoha případech očišťují největší zločince od všeho trestu, i když bezpečnost společnosti vyžaduje, aby obdrželi plnou odplatu zákona, který přestoupili. *Con 82.3*

Muži, kteří mají zákonodárnou moc a vydávají zákony naší vlády, zatímco přestupují zákony svých bytostí v podléhání chutím, které otupují a ochromují rozum, a nejsou vybaveni ani způsobilí k rozhodování o osudu bližních. Pouze ti, kteří cítí nezbytnost udržovat duši, tělo i ducha ve shodě s přírodními zákony až do konce, si mohou uchovat pravou rovnováhu svých duševních sil a jsou vybaveni k rozhodování v důležitých otázkách pravomoci vydávání zákonů naší země. Toto byl Boží úmysl ve výnosu Hebrejům, že víno by nemělo být používáno těmi, kteří slouží ve svém úřadu. *Con 82.4*

Zde máme ty nejjednodušší Boží směrnice i s jeho důvody pro zakázání používání vína, aby schopnost rozlišování a bystrosti byla vyjasněná a nikterak nepopletena, aby byl jejich rozsudek správný a aby byli vždycky schopni rozeznat mezi čistým a nečistým. Je dán i další důvod závažné-

ho důvodu, proč se měli zdržovat všeho, co by bylo opojné. Vyžadovalo to plné použití nezastřené-
ho rozumu, aby dětem izraelským byly představeny všechny zákony, které jim Bůh oznámil. *Con 82.5*

Všechno v jídle a pití, co znehodnocuje duševní síly pro zdravé a aktivní vykonávání, je škod-
livým hříchem v Božích očích. Zvláště se to týká těch, kteří slouží svaté věci, kteří v každé době
mají vést příkladem lid a být schopni je správně vést. *Con 83.1*

Přestože mají před sebou tento pozoruhodný příklad, někteří vyznávající křesťané znesvěcují
Boží dům dechem znečištěným výpary alkoholu a tabáku. A plivátka jsou někdy naplněna vykaš-
lanými slinami a papírky od tabáku. Z těchto nádržek se neustále line zápach, znečišťující atmosfé-
ru. Lidé, kteří se hlásí ke Kristu, se sklání k uctívání Boha a odvažují se k němu modlit se svými rty
pošpiněnými tabákem, zatímco jejich napůl ochromené nervy se třesou z vyčerpávajícího používání
silných narkotik. A toto je úcta, kterou nabízejí, aby brali svaté Boží slovo na své znečištěné rty.
Myslí si, že Bůh si nevšimne jejich hříšné bezuzdnosti. „*Nebo že ne i hned ortel dochází pro skutek
zlý, protože vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci.*“ (Kaz 8,11) Bůh již více nepři-
jme obět' z rukou těch, kteří se takto pošpinují a nabízí svou službu kadidla z tabáku a alkoholu, ja-
ko nepřijal obět' synů Aronových, kteří nabídli kadidlo s cizím ohněm. *Con 83.2*

Bůh se nezměnil. Je tak přesný a precizní ve svých požadavcích nyní, jako byl za dnů Mojžíše.
Ale ve stáncích bohoslužeb našich dní, písňe chvály, modlitby a učení z kazatelen, již nejsou pouze
cizím ohněm, ale zřetelným znesvěcením. Místo aby byla se svatým posvěcením Božím kázána
pravda, je často hovořeno pod vlivem tabáku a pálenky. Vskutku cizí oheň! Biblická pravda a bib-
lická svatost jsou představovány lidem a modlitby jsou předkládány Bohu mísící se s pachem ta-
báku! Takové kadidlo je pro satana nejpříjemnější! Je to strašný podvod! Jaká urážka v Božích
očích! Jaká pohana Toho, který je svatý a jenž přebývá v nedostupném a nepřístupném světle. *Con 84.1*

Kdyby rozumové schopnosti byly ve zdravé činnostnosti, vyznávající křesťané by rozpoznali
rozporuplnost takové bohoslužby. Jako Nádab a Abijů jsou jejich smysly tak omámené, že nedokáží
učinit rozdíl mezi svatým a obyčejným. Svaté a posvěcené věci jsou sraženy na úroveň jejich tabá-
kových dechů, otupělých mozků a jejich znečištěných duší, znesvěcených požitkářstvím chuti a
vášni. Takzvaní křesťané jedí a pijí, kouří a žvýkají tabák a stávají se žrouty i opilci, jen aby
uspokojili svou chuť. Stále však mluví o překonávání, jako překonával Kristus! *Con 84.2*

27. Troufalá ukvapenost a moudrá víra

Je mnoho takových, kteří selhávají v rozlišování mezi troufalou ukvapeností a moudrou pevností ve víře. Satan si myslel, že svými pokušeními může oklamat Vykupitele světa. Chtěl, aby učinil jeden smělý pohyb ve zjevení Své božské moci, aby vytvořil senzaci a všechny překvapil úžasnými zjeveními moci jeho Otce v uchování ho od úrazu. Navrhoval, že by se Kristus měl zjevit ve svém skutečném charakteru a skrze toto veledílo moci ustanovil své právo na důvěru a víru lidí, že je vskutku Spasitelem světa. Kdyby byl Kristus podveden satanovými pokušeními a použil svou zázračnou moc, aby si ulevil z těžkostí, zničil by smlouvu učiněnou se svým Otcem, že bude zástupcem lidstva. *Con 84.3*

Byla to těžká otázka pro Prince Života, aby nesl plán spasení, který vzal na sebe pro záchranu lidstva, když oděl svou božskost lidstvím. V nebeských dvorech přijímal úctu a byl obeznámen s absolutní mocí. Bylo pro něj stejně těžké udržet hranici lidskosti, jako bylo pro člověka těžké se pozdvihnout nad nízkou hranici své zvrácené přirozenosti a být spoluúčastníkem božské přirozenosti. *Con 85.1*

Kristus byl vydán do závažnější zkoušky, která vyžadovala sílu všech jeho schopností, aby odolal svodům. Když byl v nebezpečí, nepoužil svou moc k zachránění se z bídy, aby tak vítězil nad mocí pána temnosti. Satan ukázal své vědomosti slabostí lidského srdce a vyvinul svou nejsilnější moc, aby vyzískal něco z lidských slabostí, které Kristus převzal, aby zvítězil v pokušeních na účet člověka. *Con 85.2*

Bůh dal člověku vzácná zaslíbení za podmínek víry a poslušnosti. Ale nemají ho podporovat v žádném unáhleném skutku. Pokud se lidé zbytečně staví do ohrožení a jdou tam, kde to od nich Bůh nepožadoval a sebevědomě se vystavují nebezpečí, pohrdají příkazy rozumu, tak Bůh neučiní zázrak, aby je vysvobodil. Nepošle své anděly, aby někoho uchránili od spálení, pokud si sami zvolí být v ohni. *Con 85.3*

Adam nebyl podveden hadem, jako byla Eva, a bylo pro Adama neomluvitelné, že tak unáhleně přestoupil zřetelný Boží příkaz. Adam byl troufalý, protože jeho žena zhřešila. Nemohl vidět, co by se stalo s Evou. Byl smutný, ustaraný a pokoušený. Naslouchal vyprávění Evy o slovech hada a jeho stálost a bezúhonnost začala kolísat. V jeho mysli se vynořily pochybnosti týkající se toho, jestli Bůh opravdu myslel to, co řekl. Unáhleně snědl lákavé ovoce. *Con 86.1*

28. Spiritismus

Spiritisté činí cestu do pekla tou nejpřitažlivější. Duchové temnosti jsou oděni těmito svůdnými učiteli do čistých rouch nebes a mají moc svést ty, kteří nejsou upevněni biblickými pravdami. *Con 86.2*

Marná filosofie je použita v představení cesty do pekla, jako stezka bezpečnosti. S pevně vytepanou představivostí a hlasy hudebně naladěnými si představují širokou cestu jako štěstí a slávu. Před oklamánými dušemi se udržuje ctižádost, tou satan představil Evě pro ně svobodu a blaženost, kterou nikdy nezakusili, a označil ji za nyní možnou. Lidé, kteří kráčí širokou cestou do pekla, jsou oslavováni, a poté co zemřou, jsou vyvýšeni do nejvyšších pozic věčného života. *Con 86.3*

Satan oděn rouchem světlosti, zjevující se jako vznešený anděl, pokoušel Vykupitele světa neúspěšně. Ale když přichází k člověku v oděvu jako anděl světla, má lepší úspěch. Zakrývá své skryté záměry a má také moc dobrý úspěch v oklamání neopatrných, kteří nejsou pevně zakotveni ve věčné pravdě. *Con 86.4*

Bohatství, moc, nadání, řečnictví, hrdost, zvrácený rozum a vášně, ty jsou získány jako satanovi agenti v konání díla zatraktivnění široké cesty, kterou obsypávají lákavými květy. Ale každé slovo, které promluvili proti Vykupiteli světa, bude na ně odraženo zpět a jednoho dne bude hořet v jejich obviněných duších jako roztavené olovo. Budou přemoženi hrůzou a studem, když spatří toho vyvýšeného, přicházejícího v oblacích nebes s mocí a velikou slávou. Potom se bude smělý buřič, který se povyšoval proti Synu Božímu, vidět v pravé ohavnosti svého charakteru. Podívaná nepopsatelná sláva Syna Božího bude ostře bolestivá pro ty, jejichž charaktery jsou znečištěné hříchem. Čisté světlo a sláva vycházející z Krista vzbudí výčitky, hanbu a děs. Začnou ze sebe vydávat kvílení muk ke skalám a horám: „*A řekli horám i skálám: Padněte na nás, a skrejte nás před tvář toho, kterýž sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka. Neboť jest přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostát? (Zj 6,16-17) Con 87.1*

Spiritisté si nárokují nadřazené světlo a moc. Otevřeli dveře a pozvali dovnitř pána temnosti a učinili ho svým poctěným hostem. Spojili se s mocnostmi temna, které se rozšiřují v posledních dnech ve znameních a zázracích, že kdyby to bylo možné, svedli by i vyvolené. Spiritisté tvrdí, že mohou dělat větší zázraky, než činil Kristus. Tak stejně se vychloubal Kristu satan. Protože Syn Boží se ztotožnil se slabostmi lidskosti, aby byl pokoušen ve všech bodech, jako by měl být pokoušen člověk, Satan nad ním jásal a dobíral si ho. Chvástal se svou nadřazenou silou a vyzýval ho, aby spolu vstoupili do sporu. *Con 87.2*

Spiritisté se rozšiřují. Přijdou k lidem, kteří mají pravdu, tak jako satan přišel ke Kristu. Pokoušejí je k projevení jejich moci a učinění zázraků a vydání evidence, že jsou v přízni Boží a že jsou lidmi, kteří mají pravdu. Satan řekl Kristu: „Jestliže jsi Syn Boží, rci kameni tomuto, ať jest chléb.“ Herodes a Pilát žádali Krista, aby učinil zázrak, když byl na soudě týkající se jeho života. Vystala jejich zvědavost, ale Kristus neučinil zázrak, aby je uspokojil. *Con 88.1*

Spiritisté budou tlačit na věc zapojení se do sporu s kazateli, kteří učí pravdu. Pokud odmítnou, tak je vyzvou. Budou citovat Písma, jako satan Kristu. „Všeho zkuste,“ budou říkat. Ale jejich myšlenka zkoušení je naslouchat jejich podvodným úvahám a navštěvovat jejich kruhy. Ale v jejich shromážděních andělé temností napodobují podoby mrtvých přátel a komunikují s nimi jako s anděly světla. *Con 88.2*

Jejich milovaní se zjeví v rouchu světlosti, tak na pohled podobní, jako když byli na zemi. Budou je učit a hovořit s nimi. A mnozí budou podvedeni těmito zázračnými projevy satanovy moci. Jediné bezpečí pro Boží lid je skrze důkladnou zběhlou v jejich Biblích. Zde najít moudrost v poznání naší víry, co se týče spánku mrtvých. *Con 88.3*

Satan je mazaný nepřítel. A pro zlé anděly není těžké reprezentovat i svaté i hříšníky, kteří zemřeli, tato zjevení pak zviditelňovat lidským očím. Tyto projevy budou častější a rozvíjení se překvapujících znaků se bude zjevovat, když se blížíme k závěru času. Nesmíme být překvapeni žádnými svody, které svedou neopatrné, a kdyby bylo možné, i vyvolené. Spiritisté citují: „Všeho

zkuste.“ Ale Bůh, ve prospěch svého lidu, který žije v ohrožení posledních dní, tuto třídu přezkoušel a zveřejnil výsledek svého zkoušení. *Con 88.4*

„Toho nešlechetníka, jehož příští jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a divy i zázraky lživými. A se všelikým podvodem nepravosti, v těch, kteříž hynou, proto že lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů aby věřili lži. A aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblibili sobě nepravost.“ (2 Te 2,9-12) Con 89.1

Jan na ostrově Patmos viděl věci, které mají přijít na zem v posledních dnech. (Zj 13,13; 16,14): *„A činí divy veliké, tak že i ohni rozkazuje sestupovati s nebe na zem před obličejem lidským.“ „Nebo jsou duchové ďábelští, ješto činí divy, a chodí mezi krále zemské a všeho okršlku světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.“ Con 89.2*

Apoštol Petr zřetelně zdůrazňuje třídu, která bude zjevena v posledních dnech. *Con 89.3*

„A zvláště těch, kteříž po těle v žádosti nečisté chodí, a vrchností pohrdají, smělí, sobě se zalibující, neostýchají se důstojností porouhati; Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci nevynášejí proti nim přede Pánem potupného soudu. Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou. A odplatu nepravosti ponesou, jakožto ti, kteříž sobě za rozkoš položili, aby se na každý den v libostech svých kochali, poškvrny a mrzkosti, ti, kteříž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají. Oči majíce plné cizoložstva, a bez přestání hřešící, přeluzujíce duše neustavičné, srdce majíce vycvičené v lakomství, synové zlořečenství.“ (2 Pt 2,10-14) Con 89.4

Bůh ve svém Slovu dal své odsouzení bludům spiritismu, tak jako odsoudil Kaina. Zbožní nemusí být svedeni, pokud studují Písma a poslušně následují jednoduchou stezku pro ně vyznačenou ve Slově Božím. *Con 90.1*

Hrdí spiritisté požadují velkou svobodu a hladkým, květnatým jazykem se snaží fascinovat a oklamat neopatrné duše, aby si vybrali širokou stezku radovánek a hříšného požitkářství raději, než úzkou stezku a přímou cestu. Spiritisté nazývají požadavky Božího zákona otroctvím a říkají těm, kteří ho poslouchají, ať žijí život otrocké bázně. Jemnými slovy a pěknými řeči se vychvalují svou svobodou a snaží se zakrýt nebezpečné bludy rouchem spravedlnosti. Budou činit ty nejodpornější zločiny a ty budou brány jako požehnání lidstvu. *Con 90.2*

Před hříšníkem otevírají široké dveře k následování výzev tělesného srdce a k přestupování Božího zákona – zvláště sedmého přikázání. Ti, kteří hovoří tato velká nadutá slova nicotnosti a kteří triumfují ve své svobodě v hříchu, zaslibují těm, které svádí, radost ze svobody ve směru vzpoury proti zjevené vůli Boží. Tyto oklamané duše jsou samy v rozličných poutech satana a jsou kontrolovány jeho mocí a přesto slibují svobodu těm, kteří se odváží následovat stejný hříšný směr, který si vybrali oni. *Con 90.3*

Písma se v tomto vskutku naplňují, že slepí vedou slepé. Protože čím je člověk přemožen, tím je uveden v otroctví. Tyto oklamané duše jsou v tom nejbídnějším otroctví vůle démonů. Spjati s mocnostmi temna, nemají sílu jít v rozporu s vůlí démonů. Toto je jejich vychloubačná svoboda. Jsou přemoženi satanem a uvedeni do otroctví a velká svoboda zaslíbená těm, které svedou, je beznadějně otroctví hříchu, tím také satanu. *Con 90.4*

Nemáme navštěvovat jejich kruhy, ani naši kazatelé se nemají zapojovat s nimi do sporů. Jsou tou specifickou skupinou, kterou bychom neměli zvat do svých domovů, ba ani jim přát dobrý den. Máme srovnávat jejich učení se zjevenou vůlí Boží. Nemáme se zapojovat do zkoumání duchovna. Bůh to pro nás již prozkoumal a definitivně nám řekl, že v posledních dnech povstane skupina, která zapře Krista, který nás koupil za Svou vlastní krev. Charakter spiritistů je tak zřejmě popsán, že jimi nemusíme být podvedeni. Pokud budeme poslouchat božské nařízení, nebudeme mít s těmito spiritisty žádné sympatie, ať jsou jejich slova jakkoliv jemná a poctivá. *Con 91.1*

Milovaný Jan pokračuje ve svém varování proti svůdcům: *„A kdo jest lhář? Není-li ten, kdož zapírá, že by Ježíš nebyl Kristus? Tent' jest antikrist, kdož zapírá Otce i Syna. Každý kdož zapírá Syna, nemá ani Otce.“ (1 J 2,22-23) Con 91.2*

Ve své druhé epištole Tessalonicenským je Pavel vyzývá, aby byli na stráž a neodchylovali se od pravdy. Hovoří o Kristově příchodu jako o události, která bude okamžitě následovat satana v jeho spiritismu těmito slovy: *„Toho nešlechetníka, jehož příští jest podle mocného díla satanova, se*

vší moci a divy i zázraky lživými. A se všelikým podvodem nepravosti, v těch, kteříž hynou, proto že lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protože pošle jim Bůh mocné dílo podvodů aby věřili lži. A aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost. “ Con 91.3

V epištole Pavla k Timoteovi předpovídá, co se zjeví v posledních dnech. A toto varování bylo ku prospěchu těch, kteří budou žít, až se tyto věci budou dít. Bůh zjevil svým služebníkům nebezpečí církve posledních dní. Píše: *„Duch pak světle praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení d'ábelských. V pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svědomí své.“* (1 Tm 4,1-2) Con 92.1

Věrný Petr hovoří o nebezpečnostech, kterým bude církev posledních dní vystavena a podrobněji popisuje bludy, které povstanou, též zlořečivé svůdce, kteří se budou snažit odvést duše k sobě. *„Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí. A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávána.“* (2 Pt 2,1-2) Con 92.2

Zde pro nás Bůh vypracoval důkaz o zmíněné skupině lidí. Odmítli uznat Krista jako Syna Božího a nemají více úcty pro věčného Otce než pro jeho Syna, Ježíše Krista. Nemají Syna ani Otce. A jako jejich velký vůdce, vzpurný vládce, jsou ve vzpouře proti Božímu zákonu a pohrdají Kristovou krví. Con 92.3

Můžeme se radovat v každých životních podmínkách a triumfovat za všech okolností, protože Syn Boží přišel z nebes a rozhodl se nést naše slabosti a vytrval v utrpeních ve smrti, aby nám dal život věčný. Vždycky ponese známky svého pozemského pokoření pro člověka. Zatímco ho vykoupné davy a čisté andělské zástupy budou ctít a vzdávat mu čest, ponese známky toho, který byl zabít. Čím více oceňujeme tuto nekonečnou oběť, učiněnou pro nás v hříchu smiřujícím Spasitelem, tím blíže se dostáváme do souladu s nebesy. Con 92.4

29. Rozvoj charakteru

Máme zde charaktery k formování. Bůh nás bude zkoušet, také osvědčovat tím, že nás postaví do situace, abychom rozvinuli tu nejtrpělivější sílu, čistoty i vznešenosti duše s dokonalou trpělivostí na naší straně a s úplnou důvěrou v ukřižovaného Spasitele. Měli bychom se setkat s převrácenostmi, utrpeními a krutými zkouškami, protože to jsou Boží zkoušky. Zasedne jako zušlechťovatel a očišťovatel stříbra a očistí svůj lid jako zlato a stříbro, aby mohl Bohu nabídnout oběť spravedlnosti. *Con 93.1*

Kříž Kristův je celý pokryt výtkami a jizvami, přesto je to naděje života a povznesení člověka. Nikdo nemůže pochopit tajemství zbožnosti, dokud se stydí nést Kristův kříž. Nikdo nebude schopen postřehnout a ocenit požehnání, které Kristus pro člověka koupil za cenu, která pro něj byla nekonečná, dokud všichni nebudou ochotni radostně obětovat zemské poklady, aby se stali jeho následovníky. Každé sebezapření a obětování učiněné pro Krista obohacuje dárce. Každé utrpení a hana vytrpěná pro jeho drahé jméno pak zvyšuje závěrečnou radost na nekonečnou odměnu v království slávy. *Con 93.2*
